

LYŠKÁNORA 66

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Sečen 1075 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Společenský bál * A zavířily bubny * Vůdče... * Milý Otakáro Vesto... *
* První dobrodružství Dwanyho Růžičky * Krollův příběh * Každou chvíli jsem byl nucen převzít velení *
* Po stezce almemarské * Tajný deník: 1075 - třetí část *

Motto tohoto čísla

„...Tohle není pimprlový divadlo. Tohle je život...“
Jorchen Kierke

“...Zoufalá situace si žádá zoufalá řešení...”
Brak Teufel

Společenský bál

Jorchen Kierke

Oddaly se tanci zaplétané biče
hned vzápětí i štihlé ocelové tyče
aby jich v tom reji bylo valem více
přidaly se obušky a tlusté sukovice
Hle, bejkovce a útlé mrštné pruty
jim v patách lačně rozvlněné knuty
tam mrskačka se zmítá v jednom kole
a tady latě s hákem, svižné hole!
Pak útlá kráska noci, kočka ocasatá
i s devaterem oudů vpluje natotata
až tanečníci vlně špulí vlhké rety
a nemotorný buchar seká piruety...

Nad vším tím ruchem zapomněl bych málem
zabývat se společenským sálem...
Ty pestré fresky, štukované stropy!
Ty vypiplané detaily a zdobné sloupy!
A z umělecké krásy balustrád
zrak slzou zjhl, že mi zbylo snad
jen vrhnout kalný pohled na parkety
jichž prkénka... to! hobití jsou hřbety

A zavířily bubny

Jorchen Kierke

A zavířily bubny a táhlý rohu kvil
rozkomíhal stíny až vzduch se tetelil
a zachřestily zbroje a rozhrnul se hloh...
pak v zmatku rázem ožil spící oboroh
A hraničníci mlčky vytvořili kruh
čímž vrískot kolem skryše vůbec neutuch
ba naopak, ryk vyděšených tlustých nedorostů
jen zesílil, jak pomateně pobíhali po podrostu
Však zanedlouho neúprosň šikem sevření
ztichli šivanci ochromeni zděšením...
a potom už jen... ze surové usně knuty
vydávaly pravidelný ozvuk dutý
až s posledním již víceméně nahodilým ozvukem
rozbřeskl se malebný a krásný jarní den
jenž všechny hrůzy noci kouzlem smyl
a bubny zavířily, zazněl rohu kvil

Vůdče...

Vůdče,

obracím se na Tebe soukromě, protože
jakékoliv další rozmazávání té pseudoaférky
ohledně zástupcování na veřejnosti považují za
škodlivé v rámci družiny. Znovu zdůrazňuji, že
pokud by jsi měl mít nějaké problémy v
Trindindolu, ohledně odvolání elfa z postu zástupce
vůdce, tak nás zase prohod'. V družině jsem
nováček a ani ve snu mě nenapadlo, že ke konci
výpravy mi bude svěřen takový post a ještě že v
něm vystřídám elfa. Nebudu zastírat, že mě to
potěšilo, ale ta ramínka mi zase tolik nenarostla.

Vím kam patřím a kde je mé místo jakožto nováčka.
Myslím to samozřejmě ve vztahu k družině, nikoliv
rasově.

Nezastírám, že mě také potěšilo, když jsi
se vůdcem družiny po neschopném Worrelovi stal ty
a věci dostaly určitý řád, neboť i když jsem
volnomyšlenkář, tak dokažu ctít pravidla a vím kdy
je čas „držkování“ a kdy je čas disciplíny, což se o
některých jedincích v družině říci nedá. Co se týče
Zarna Hadrigerna, nemám s ním žádný problém, je
služebně starší a zkušenější. I když jeho rasové
názory považuji za odpudivé. Zarn samozřejmě moc
dobře ví, že nebyl odvolán pro neschopnost ale pro
nemoc, mám-li to tak formulovat. Chápu, že se to
dotklo jeho ega, ale na druhou stranu by si skutečně
měl uvědomit, že to jeho věčné hněpání a polehávání
družině moc neprospívá. Jeho reakce mě trochu
zaskočila a dost dlouho jsem se nevyjadřoval. Na
druhou stranu „lidsky“ chápu, že jsi mu potřeboval
po jeho odvolání nějak pozvednout sebevědomí a
udržet ho na své straně, zvláště čeká-li nás
nevyzpytatelný Trindindol a proto naznačuješ, že se
zástupce bude opět měnit. Nemám pocit, že je to
nejšťastnější řešení. Ne snad kvůli mé osobě! Ale
tyhle změny mohou také v družině vypadat jako
nerozhodnost. Pokud cítíš, že jsi s mým jmenováním
udělal chybu, dej mi to klidně po straně vědět a já
odstoupím sám. Nějakou přibližlou výmluvu už
zvládnu. Není nutné zavádět znovu chaos za
vůdcování Worrela Sováka. A Zarna při vstupu na
území Trindindolu odškodni třeba jmenováním do
funkce „Vysokého komisaře pro vyjednávání“.

Co se týče toho „povyrostl“ a „klesl“ je
snad jasné, jak jsem slovo „klesl“ myslel. Zarn
prostě v mých očích klesl morálně, když měl
zapotřebí si takhle stěžovat a zaplétat do toho „hobití
otázku“. Žádné palce nebo couly za tím nejsou. To
je jasné tobě i Zarnovi.

Nicméně bych chtěl zdůraznit, že pokud
zůstanu ve funkci a nastane situace, že bych snad
coby zástupce měl něčemu velet, tak klidně rozkaz
Hadrigernovi dám a nebudu brát ohledy na jeho
rasové předsudky.

S úctou a jsem s pozdravem –
Otakáro Vesta

Milý Otakáro Vesto...

Psáno v kasulské Terubě
11. travna 1075

Milý Otakáro Vesto,

ačkoli spíš ledva ve vedlejším pokoji
tohoto příjemného hostince, napsals mi list na který
se sluší odpovědět. Na začátek bych chtěl pouze
uvést, že žádnou z věcí, které se zde budu snažit
vystihnout, nepovažuji za tajnou, ale veřejnou.
Nevidím důvodu veškeré pochybnosti neřešit
otevřeně a veřejně. Jedná se o záležitosti týkající se
Nurnské družiny a v Nurnské družině, pokud má
jako společenstvo fungovat, nemělo by být
utajených záležitostí.

Předem bych chtěl uvést, že personální
výměnu na postu zástupce vůdce chápu jako
výměnu a ne sesazení. Zástupce nemůže být
sesazen, nebyl totiž volen. Osoba na tomto postu
může být vyměněna, nebo post může být
neobsazen. Je to věc vůdce. Osoba může být
vyměněna pro neschopnost nebo z jiných důvodů.
Podotýkám, že výměna Otakára Vesty za Zarna
Hadrigerna nebyla provedena pro neschopnost
jednoho a obzvláštní schopnosti druhého. Byla
vedena jediným cílem - zajistit co možná
nejplynulejší a neefektivnější fungování družiny v
případě nepřítomnosti vůdce, to jest zajištění
uspokojení cíle v takové situaci, a to za nejmenších
možných ztrát na kořisti a životech. K této obměně
přinutila mne povážlivá situace v Al-Drebekainu.
Pokud s tímto má kdokoliv nějaký problém, nechť
si ho vyřeší. A upozorňuji, že cíl, který v
současnosti chovám na srdci, není řešit záležitosti
trindindolské, kortosské či zulharadské. Prvotní cíl
je dostat se v pořádku do Liscannoru. Cíl druhý je
samozřejmě předat Frivaé do rukou Iemarliena
Gwardita. Ale v mém pojetí není až tak důležitý
jako ten první. Frivaé se z civilizovaných krajů
dokáže dostat ke svému otci stejně s Nurnskou
družinou, jako i bez ní. Takže jde vlastně o peníze -
jestli to budeme my, nebo někdo jiný. A majetku si
jako mrtvola neužiješ. Takže tím se dostávám k
tomu, že vlastně neřeším Otakára Vestu nebo Zarna
Hadrigerna. Řeším sebe, jestli obstojím v úkolu,
který mi byl hlasy družiníků svěřen. Tedy úkolu
takového, jak jej chápu. Ti, kteří mě volili, mě
volili včetně mého chápání běhu věcí. Pokud tedy
má kdokoli s chápáním takového pojetí nějakou

potíží, ať se na mě obrátí.

Trocha historie. Poté, co Worrel složil vůdcování a tehdejší zástupce Dwany Růžička jej nebyl schopen dočasně nahradit, uvědomil jsem si, jak dokáže být Nurnská družina v nastalém zmatku najednou bezzubá a slabá. Potom jste mě zvolili za vůdce. Naložili jste mi na bedra něco, o čem jsem do té doby ani nepomyslel, že bych mohl unést. Chápal jsem to jako výzvu. A s tímto úkolem, ačkoli mi dnes a denně přerůstá přes hlavu, se potýkám dodnes. Jako svého zástupce jmenoval jsem Zarna Hadrigerna, kterého si nesmírně vážím. Bylo to v dobách záplavy zmatečných informací stran Vlků, Kortosanů a vši té chamradi, kterou jsme potkali. Chápal jsem to tak, že díky jeho sečtělosti a moudrosti vyznáme se podstatně lépe ve složitě kortosské situaci a díky jeho příslušnosti k trindindolskému národu bude se lépe jednat s elfem Cindresem i s pannou Frivaé. Navíc bylo třeba pozdvihnout vážnost elfství, které (jak jsem cítil) nešťastnými událostmi kolem mého přítele Worrela mezi družinictvem krapet utrpělo. V nesnadné konstelaci, kdy družina byla takřka závislá na dvou hobitech a z povětšinou sestávala ze samých nováčků, kteří jsou k nárokům na změny zaběhnutých daností náchylnější, mi to přišlo jako jediné správné. A Zarn Hadrigern svému poslání dostal, o tom není sporu!

Al-Drebekain ale ukázal, že moudrost a učenost, schopnost vidění velkých věcí do hloubky, může odvádět pozornost od naší nicotné úlohy v této nebezpečně vysoké hře. UVědomil jsem si, a je to pochopitelné, že Zarn Hadrigern řeší trindindolskou otázku. Je to Trindindolan, příslušník nejvyspělejšího národu na tomto světě. A uvědomil jsem si také, že svoji hru začal hrát také elf Cindren. Nedělám si iluze, že trindindolskou hru tu hraje také panna Frivaé. A jsem přesvědčen, že se tu hraje i hry Mantra Magne, i slovnatého Iemarliena Gwardita. Do těchto věcí nevidím a nejsem k tomu ani oprávněn! Jedno vím ale jistě - míchat se do těchto záležitostí obyčejným selským rozumem bytostí, kterým nebylo dáno pochopit a čerpat, může vést pouze k jedinému vyvrcholení. Totiž, že budou semletí na prach, který rozfouká vítr do všech světových stran. A toto, znovu podotýkám že pochopitelné, odchýlení trindindolských elfů od družinové linie je důvodem, proč zástupcem vůdce Nurnské družiny musel jsem ustanovit někoho jiného.

A tím jsem se dostal k hobitu Otakáru Vestovi. Podívej se na sebe, hobite! Muž, který před několika měsíci přišel s kyblíkem vody. Nováček. Jenomže se rozleční pořádně kolem sebe. Kdo tady vlastně není nový? Ty, kteří se vydali po stopách Frivaé Gwarditové z gwendarronského Nurnu spočítal bys na prstech jedné ruky. A to, pěkně prosím, ruky notně zmrzačené. Ano, Otakáro Vesta je drzý hobit. Jenomže čas ukázal, že je tu také druhý Vesta. Muž, který je obětavý k druhým, myslí na praktické věci běžného života, je vždy vidět, když o něco jde. Nesporný odborník na alchymii, aktivní plánovač. Muž, který si mezi družiníky vydobyl respekt a uznání. Muž ctící nezbytnou nutnost řádu. A co je z pohledu družinového vůdce zásadní - muž, který svěřený úkol nejenže do detailů naplňuje, ale i úspěšně provede. To jsou věci, které není možné nevidět. Mým úkolem je dovést družinu k cíli, o němž jsem hovořil v úvodu. Rozhodl jsem se, že jmenovat Otakára Vestu zástupcem vůdce je v dané konstelaci to nejspřávnější řešení. Zda je to nejspřávnější pro mne, není podstatné. Je to však nejspřávnější pro družinu.

To ale neznamená, že hobit je něco více než elf. Není. A nejde o chorobný závěr myslí jednoho hraničnicka. Je to historicky dokázáno a vědecky doloženo. Prostě každý má své místo, to je dané. Ale s Nurnskou družinou tyto záležitosti souvisejí pouze okrajově.

Takže zpátky k družině. Nemám v plánu své rozhodnutí měnit. Myslím si, že toto je nejspřávnější řešení, jinak bych tohoto kroku neučinil. Možné však je, že pannu Frivaé doprovodíme až do Trindindolu. V Trindindolu nebude vyjednávačem zástupce vůdce, s tím musíš počítat. V Trindindolu nebude se zástupci elfího národa hovořit ani vůdce, a pokud, tak pouze budete-li tázán. V Trindindolu bude hovořit Zarn Hadrigern. Je to jeho domovina, zná do detailů tamní zvyky. Každý má dělat to, v čem je pevný v kramflecích a kde dokáže odvést dobrou práci. Doufám, že to chápeš. Pokud ne, stejně ti to k ničemu nebude. Ani Worrel Sovák nebude vyjednávačem, a to je přítel a elf! I on by, myslím si, pochopil, proč tomu tak nemůže být. Nurnská družina v této zkoušce musí obstát se ctí. Bude upravená, čistá a pokorná.

Tak takhle se tedy věci mají. Nejsou

zase tak složité.

Šťastný návrat přeje

Jorchen Kierke, vůdce družiny

První dobrodružství Dwanyho Růžičky

Dwany Růžička

Dwany Růžička byl malý hobit, ale ve své rodné vesnici Senomlatech byl jasně nejsilnější. Když získal více zkušeností v pěstních soubojích, které s ním už nikdo nechtěl provozovat, začal se cvičit v práci s mečem, v níž dosáhl postupem času mezi hobity nevídané dokonalosti. V době, kdy mu táhlo na dvacet let, začala ho lákat vůně dále, což se u usedlých hobitů nestává příliš často. Dobrodružnou krev zdědil zřejmě po dědovi Bragovi, jenž se stal mezi hobity poměrně uznávaným mužem femesla svobodného. Když Dwany konečně dovršil druhou desítku svých let, oblékl si dědečkovu kožené brnění, vzal válečné kladivo, jenž dědeček získal kdysi jako kořist, jídlo na čtrnáct dní a vyrazil do světa.

Rozhodl se jít přes Durffský les, Temný hvozd mu říkali místní hobiti, ačkoliv kdyby tu byl nějaký druid, patrně by ho označil jako velice mírný háj. Přesto po čase začal houstnout, a to už byl Dwany v místech, kam se nikdy žádný hobit z jejich kraje neodvážil. Terén tu začal mírně stoupat a sem tam se objevovaly menší skály, a právě tady narazil Dwany na tlupu skřetů. Odhodlaně se na ně vrhl a oba dva se mu podařilo zabít. Radost mu zkazil pouze smrtelný výkřik umírajícího skřeta, reakcí na nějž byl blížící se dusot. Jelikož tento se Dwanymu zdál příliš hlasitý na počet, na který by stačil, vzal nohy na ramena a snažil se ukrýt ve skalách. Tam se mu podařilo najít vstup do podzemních chodeb, do nichž se okamžitě vydal.

Podzemí se ukázalo nečekaně frekventované, a po chvíli narazil Dwany na hromadu mrtvých skřetů. Následně se setkal s příčinou jejich smrti, skupinou dobrodruhů, kteří byli do podzemí vysláni získat jakési tajné dokumenty. Tuto družinu tvořili dva kouzelníci Tender a Leggon rasy elfí, krásná hobitka alchymistka Kukulína, která si ihned získala Dwanyho náklonost, její přítelkyně barbarka hraničářka Hortenzie, a dva válečníci barbar Dorghal a kroll Bllugk.

Dobrodruzi se však nestačili ani pořádně seznámit, když byli napadeni další tlupou skřetů, kterých bylo v tomto kraji zjevně početně. Celá skupina bojovala statečně, ale skřetů bylo přece jenom víc, a tak brzo skončili všichni dobrodruzi v poutech. Skřeti je předvedli před kamený trůn, na kterém seděl míšenc skřeta s trpaslíkem - skřepaslík. "Tak vás tu vítám", zasmál se mutant, "Jsem rád, že jste tady". "My nikoliv", zabručel pro sebe Tender. "Prokážete mi jistou službičku", prohlásil sebevědomě skřepaslík, "Ale zatím si můžete odpočinout".

Po řádném spánku byli všichni dobrodruzi řádně nakrmeni a následně byli opět předvedeni před skřepaslíka. "Doufám, že jste se dobře vyspali", přivítal družinu s úsměvem, "Nyní však přejdeme k vašemu úkolu. Újmete do velmi nebezpečné části podzemí a přinesete mi odtamtud jeden kámen. Jedná se o modrý drahokam velikosti pěsti. Už jsem tam poslal několik svých lidí", při těchto slovech se významně podíval na dva kostlivce stojící vedle trůnu, "ale žádný z nich neuspěl. Snad se to podaří vám. Jen pro informaci, z oné části podzemí se nedá uprchnout, takže se musíte vrátit tudy, kudy vás tam pustím. A abyste viděli, že jsem v jádru dobrák, dám vám na cestu tento kouzelný meč", řekl a vytáhl krásnou zbraň zřejmě elfí výroby. Tento ihned získal pro sebe Dwany, načež vyzebral od skřepaslíka ještě masivní železné brnění po jednom skřetu padnuvším v předchozí bitvě s družinou.

Pak byly dobrodruzi zavedeni ke kameným dveřím zajištěných zevnitř závorou, a vysazeni za ně se slovy: "Až se budete vracet tak třikrát zabouchejte". Hrdinové neznajíce lepší řešení, rozhodli se postupovat kupředu vstříc nebezpečí. To se ukázalo býti nepřijemně velkým, neboť hned zkraje byla družina napadena skupinou hladových vlků, kterým podléhl kroll Bllugk, jemuž se vymstilo, že si cestou na dobrodružství nepořídil řádné brnění, a raději všechny peníze propil v hospodě. Zbytek družiny však lité šelmy chtěly masa, neboť dlouho byly živeny pouze kostmi, udolal a politoval nebohého krolla. Jak se ale ukázalo, před Dwanyho příchodem padli v tomto podzemí už tři dobrodruzi, a tak ty zbylé nějaké úmrť nemohlo vůbec překvapit.

Zvláště obtížným se stal rovněž průchod kolonií řasatek a několik druhů bylo značně očouzeno jejich blesky, zvláště kouzelník Thender, který padl do bezvědomí. Po jeho vzkříšení však družina pokračovala hrdině dál, v čele s Dwany, kterému jeho dosavadní úspěchy v boji notně

zvedly sebevědomí. Ten největší měl ale teprve přijít.

Družina totiž dorazila do místností, ve které stála kamená socha jakési rohaté okřídlené nestvůry. Ta vypadala nejprve vcelku neživě, ale ve chvíli, kdy barbar Dorghal zvolal: "Modrá pěst velikosti drahého kamene", a zvedl ruku držící darhokam, pohnula se a zaútočila na něj. Barbar se snažil bránit se svým bastardem, ale nezdálo se, že by gorgoně, neboť to byla tato obávaná nestvůra, mnoho ublížil. Naštěstí se po jeho boku objevil Dwany, ale sám se po chvíli octl osamocen, jen s podporou kouzelníka Thendera, který zmátl gorgonu svými obrazy. Přesto Dwany nestvůru po krutém boji zdolal a sklídlil zasloužený obdiv ostatních.

Jelikož dobrodruzi utrpěli četné pohmožděny na těle i na duchu, uložili se tu k posilujícímu spánku. Když si všichni řádně odpočinuli, sešli se k bojové poradě. "Já bych to tady ještě prošel a podíval se po nějakým tom východu", navrhl Thender, který rozhodně nehodlal předat kámen skřepaslíkoví. "A při té příležitosti bysme to tady mohli vyrubat", souhlasil nadšeně Dorghal. Všichni byli pro, a tak došlo ještě k několika šarvátkám, z nichž zvláště nepřijemná byla bitva s orloji chorloji, při níž se dobrodruzi v jednu chvíli vrhali odvážně do boje, aby se vzápětí váleli po zemi v křečích. Jak však vyplývá z toho, že tyto řádky byly napsány, boj dopadl pro družinu dobře. Pak však došlo k další nešťastné události. Družina byla napadena skupinou vampírů, jejichž ostrým zubům podlehl elf Leggon.

Družina se stále marně pokoušela najít východ a nakonec se rozhodla upnout svoji naději k proudící řece, která vytékala ze skály, kousek protékala podzemím a nakonec zase mizela ve skále. Prozkoumat tuto únikovou cestu se vydal barbar Dorghal, jenž o sobě tvrdil, že je zdatný plavec. Odložil věci, svlékl si svou zbroj a po té, co byl přivázan na lano, se pouze s mečem se vrhl do proudu. V mžiku byl stržen a bezmocně se zmítal v rychlé řece, když tu tlak povolil a on viděl, že je na vrcholku asi pětmetrového vodopádu. Tam ucítil škušbnutí a zůstal viset na docela napnutém laně.

Na druhé straně zatím hrdinové napjatě pozorovali napínající se lano, a měli co dělat, aby ho, ve chvíli, kdy se barbar zasekl nad vodopádem, udrželi. Pak začal tlak povolovat a nakonec vylezl zcela mokrá Dorghal. "Pff, pff", začal barbar vyprskávat vodu, ale pak se uklidnil a pokračoval, "Je to dobrý, je tam vodopád, a pak už je řeka klidná a vedle je dokonce nějaká chodba". Někteří dobrodruzi zajásali, někteří, kteří neuměli plavat,

méně, ale přesto bylo rozhodnuto pokusit se o únik vodopádem. Ukázalo se, že cesta nebyla tak hrozná, jak se zprvu zdálo, a tak se nakonec všichni šťastně octli na druhé straně, přestože někteří značně přitopeni.

Na břehu hrdinové ještě hodnou chvíli odpočívali, než se i poslední z nich vzpamatoval z nebezpečné cesty řekou. Pak se teprve vydali na další cestu temnou chodbou, k velké nelibosti zde bydlicích netopýřů. Chodba byla velmi dlouhá, ale nakonec se objevil záblesk světla, který se zakrátko ukázal být východem. Když však dobrodruzi vyšli ven, nevěřili vlastním očím. Před jeskyní stálo vojsko trpaslíků, jejichž velitel právě jednal se skřepaslíkem, obklopeném svými kostlivci a zombiemi. Na druhé straně louky u lesa stála armáda skřetů a za nimi bylo šest jezdců na koních.

Když velitel trpaslíků uviděl dobrodruhy, přišel k nim a chvíli rozmlouval s Thenderem, načež mu dal malý balíček. Pak Thender přišel k ostatním a promluvil: "Ti jezdcí chtějí získat tyto dokumenty co my, ale mají v úmyslu zničit je. Ten muž, co je měl předtím, zemřel v podzemí a tak se dostaly k trpaslíkům. Kvůli nim ale přitáhli skřeti, proto byli trpaslíci nuceni spojit se se skřepaslíkem a svést bitvu. My máme za úkol dostat se i s dokumenty do bezpečí a odevzdat je královně".

Pak se, po udělení nezbytných rozkazů, seřadili trpaslíci i nemrtví do šiků, druzi mezi ně, a vyrazili proti nepříteli. Bitva byla tvrdá. Obzvláště nebezpečné byly šípy jezdců, ale i skřeti šavle byly ten den dobře nabroušené, takže nakonec byli trpaslíci nuceni stáhnout se. V jejich řadách zůstala pouhá třetina mužů a nemrtvých zůstalo slovy pět. Značně však prořídlo i vojsko skřetů a mrtvý byl i jeden z mužů zasažen trpasličím lučištníkem.

Zhruba po hodině byl dán příkaz k druhému útoku. Druhým se tentokrát naskytla příležitost proniknout do hvozdu, kde by bylo možno najít úkryt, ale Thender byl bohužel těžce zraněn skřetí šavlí do břicha, a tak nezbylo, než se stáhnout zpět.

Po chvíli dohadování se na obou stranách se jeden z nepřátelských jezdců rozjel a předjel před trpaslíky na doslech. "Vydejte nám dokumenty a nic se vám nestane", zvolal a čekal na odpověď. Ta přišla v zápětí, když Dwany a Dorghal vypili oba najednou dva magické lektvary, čímž zvýšili svoji aktuální rychlost, a rozběhli se na jezdce. Ten obrátil koně a snažil se dojet ke svým druhům, ale dva hrdinové byli v tuto chvíli rychlejší, doběhli ujíždějícího jezdce a z koně ho

srazili. I on však uměl s mečem zacházet, a tak než mu válečníci stačili zasadit smrtelný úder, zasekl ho Dwanymu hluboko do boku.

Pro trpaslíky a ostatní dobrodruhy (včetně jednoho zbylého kostlivce) byla tato akce dvou hrdinů signálem k útoku a znovu se vrhli na skřety. Thenderovi a ostatním se nyní podařilo probít se do lesa pronásledování posledními dvěma muži; s ostatními si poradili trpaslíci. Zakrátko je následoval i Dwany, jenž si zatím ošetřil ránu na boku.

Na družinu narazil ve chvíli, kdy se sešla nad mrtvolou prvního z mužů pobodanou špý. Kukulína právě zálibně hladila svoji kuši. Náhle se však mezi stromy objevil druhý jezdec, což byl pro zraněné dobrodruhy signál k začátku panikaření. Naštěstí se Thender začal mocně soustředit a poslal proti jezdcí celou svou zblou sílu, čímž ho srazil z koně. To ostatním dodalo odvahy a vrhli se do křoví, kde tušili zraněného chtějíce ho dozazit. Ten se však odhodlal k zoufalému činu a ve chvíli, kdy k němu dobrodruzi doběhli, odpálil bombu. Tlaková vlna doslova odhodila Kukulínu s Hortenzií a těžce zranila Dorghala. Ten se spolu s Dwany, kterému se podařilo ukrýt se při výbuchu za stromem, vrhl na člověka a oba mu současně vrazili meč do prsou, čímž ho definitivně dorazili. Pak probrali z bezvědomí obě dobrodrušky a jelikož nyní už bylo v okolí bezpečno, uložili se všichni k osvěžujícímu spánku.

Po důkladném odpočinku se vydali do královského města Kherbell, za královnou Aedllen. Dále šlo všechno jako po másle, předali královně dokumenty, obdrželi královskou odměnu a šli to královsky oslavit. Dwany doufal, že s těmito lidmi zažije ještě lecos zajímavého.

Krollí příběh

Babrak Teufel

Před mnoha a mnoha lety leželo v horách nad Kasulem krollí království. Život zde byl těžký. Po krutých zimách přicházelo jaro, kdy obleva způsobovala záplavy a splachovala tu trochu úrodné půdy do nížin. V létě zase horské slunce vysušovalo pastviny a pole na troud. Krollům se ale povedlo podmínkám přizpůsobit. Využívali terén a pomocí velkých dřevěných hrází měnili jednotlivá údolí v nádrže, které se na jaře naplnily vodou z oblevy a během léta postupným vypouštěním zásobovaly síť kanálů životodárnou tekutinou. Opravování kanálů, nádrží, obdělávání polí a pastevectví spotřebovalo

většinu „lidských“ zdrojů a bránilo vzniku větších měst. Zároveň potřeba spolupráce bránila rozšíření osobního vlastnictví, a tak veškerá půda patřila králi, který ji pronajímal jednotlivým farmářům, jimž garantoval bezpečnost a dostatek vody. K tomu potřeboval naprosto loajální a neúplně státní správu, a tak byla nedaleko od hlavního města otevřena Akademie, kam byli v dětském věku odváděni ti nejchytřejší z každé generace a léta připravováni na svoji budoucí úlohu. Z těch, kteří prošli sítem, se nakonec stali stavitelé a vůdci jednotlivých povodí. Jako hráz proti korupci a závisti byl zaveden zákon, který státním zaměstnancům zakazoval vlastnit majetek. Byly vytvořeny tarify, podle kterých každý dostal propůjčeno od státu přesně co zasloužil podle své funkce a výkonů od posledního dělníka až po krále. Přes tvrdé podmínky tak nikdo, kdo se nebál práce, nemusel hladovět a mrznout.

Jednoho dne ale idyla skončila. Již se nedá zjistit, který ze sousedů se o to postaral, ale příčina je jistá. V horách byla objevena velká zlatá žíla a démon lakoty zatvrdil srdce jednoho z lidských králů u okolí. Vyslal ke krollům delegaci ve které byl přítomen i zlý mág. Ten zavraždil krále i s jeho rodinou a hned se ukázala slabost jejich zřízení. Bez vládnoucí dynastie byl celý stát ochromen. Lidé zároveň vyslali armádu a ovládli metropoli, těch pár větších měst i cesty mezi nimi. Akademie byla uzavřena a země projížděly trestné oddíly pátrající po každém z jejich absolventů. Nešťastníci pak byli uvězněni v táborech a odsouzeni k práci ve zlatých dolech. Smrt většinu z nich od práce rychle osvobodila. Rozpad centrální vlády se projevil po pár letech, kdy kanály bez žádné údržby přestaly plnit svoji funkci a vrátil se hladomor. Země se začaly toulat tlupy banditů, což opět zvýšilo chaos v království. Život byl čím dál horší a obyvatelé začali utíkat do nížin. Někde byli místním obyvatelstvem přijati pokojně a usadili se ve městech, většinou však byli vyháněni a museli se naučit žít a skrývat v divočině. Ať tak nebo tak, rychle zapomněli na svoji kulturu.

Ještě dnes se občas některý náčelník prohlásí za krollího krále a pokouší se oživit dávnou historii, žádný z nich se ale nikdy ani nepřiblížil uznání od všech tlup a městští krollové, stydíce se za svůj původ, nemají o myšlenky pankrollismu zájem. Podle některých šamanů ale část učenců přežila pronásledování a kdysi vybudovala novou Akademii. Zde prý staré tradice přezívají a jednoho

dne z ní vzejde nový král, který z jednotlivých kmenů opět udělá národ a vrátí nám naši zem.

Slavné zbraně

Přibližně padesát let starý historický dokument nalezený v pozůstatosti rodu Ruindorských. Jedná se o jakousi dobovou soupisku zbraní, které byly k vidění v družině té doby.

Aerwon - krátký meč

Získal ho Pepen z Ruindoru v Armidenu nedlouho před svou smrtí. Jeho majitelem se pak stal Yorg z Erinu.

Aglar-nár - široký meč

Byl nalezen v zemi Erkracht v Darffelských horách. Někdy čas ho používal Lewellyn z Álfheimu, který k němu získal silný citový vztah, ale pak ho zakoupil chodec Pepen z Ruindoru. Ten ho vlastnil až do tažení po Armidenu, kde meč ztratil kouzelnou moc.

Arryndol - široký meč

V síních Berenthauru v zemi Angwarr byl chodcem Pepenem z Ruindoru pomocí telekineze vyndán z magického plamene. Potom se jeho vlastníkem stal Irrion šedý z Ellienu a po jeho smrti Drsoul z Roahanu.

Bregol-dal - dvouranná kuše

Byla nelezena při katastrofální výpravě do černovrškých dolů. Jejím majitelem se krátce nato stal Halk z Erinu. Po Halkově smrti ji koupil jeho bratr Yorg. Vzhledem k tomu, že raději používal dlouhý luk, půjčil kuši nejprve Llyrovi z Ruindoru a po jeho smrti Sarimovi z Gorúdyje.

Celebril - široký meč

Byl nalezen v Gorganu při plenění Rubbasirovy tvrze. Zakoupil ho chodec Halk z Erinu, ale nepoužíval ho, a tak meč až do jeho smrti chátral v truhle. Pak se ho zmocnil Corian visící a po něm Ragnar a Wilfred z Álfheimu a Illred z Ruindoru. Po Illredově smrti se o něj začalo říkat, že přináší neštěstí.

Cu gurt - dlouhý luk

Byl nalezen v Erkrachtské říši cestou z Altenbruchu do Leorku v sídle upíra strážčího průchod pod horami. Jeho vlastnictví však Jacob z Rugornu, který jediný výpravu přežil, zatajil a po návratu do Nurnu luk prodal Halkovi z Erinu. Protože Halk raději

střílel ze své kuše, zapůjčil luk Pepenovi z Ruindoru. Po jeho smrti v Armidenu se luku nezákonně zmocnil Yorg z Erinu a nějaký čas ho schovával ve sklepech.

El naugrim - jednoruční válečná sekera

Byla ukořisťena při plenění trpasličích zlatých dolů na hranicích Gorganu. Od té doby až do smrti ji používal trpaslík Farin, poté ji zakoupil Yorg z Erinu.

Mollgova dýka

Byla vynesena z Mollgovy svatyně v Lismorru spolu s kladivem. Nejprve se stala vlastnictvím Dariona bezectného z Ardasanu. Po jeho smrti ji zakoupil Torp Katzbalger.

Mollgovo kladivo

Bylo vyneseno z Mollgovy svatyně v Lismorru spolu s dýkou. Od té doby ho používá Jacob z Rugornu.

Morgrist - krátký meč

Tuto slavnou čepel získal Halk z Erinu po rozluštění hádanky v Heralionu. Po jeho smrti ji používali Yorg z Erinu a Pepen z Ruindoru. Pepen ji měl u sebe ve chvíli svého posledního boje s dvojníkem, a když podlehl, zmocnil se jí Yorg z Erinu. Někdy čas byla ukryta ve sklepech, ale pak ji znovu začal používat.

Norik zhouba Leonova - krátký meč

Je to meč z pozůstatosti čaroděje Rubbasira. Jeho majitelem se stal alchymista Leon Katzbalger a po jeho smrti Grundyg z Quonsettu, který mu dal i jeho jméno.

Každou chvíli jsem byl nucen převzít velení

Rozhovor s Dwanyem Růžičkou, hobitem a bijcem. Zaznamenáno v domě Iemarliena Gwardita v Trindindolu. Ptal se Otakáro Vesta.

Dwany, začneme trochu neobvykle. My teď tady sedíme v domě Iemarliena Gwardita v Trindindolu a čekáme na předvolání před místní orgán moci. Před trindindolskou radu. Zatím nevíme, jestli to bude Tea Torba nebo Mea Torba, ale to je asi jedno. Jak se cítíš?

No, tak není to tak hrozné, jak jsem očekával. Doufám teda, že nás pustí ven, ale podařilo se nám dostat se bez problémů dovnitř, nebyli jsme dopadeni, lynčováni ani nic podobného. Ani nás dokonce nezavřeli. Sice se asi nesmíme pohybovat..., pohybovat volně po městě, ale jinak bylo přijetí poměrně vstřícné. Tak.

Ty jsi se přidal k družině při druhé kardamské výpravě v roce 1072, a pokud má záznamy jsou přesné, tak jsi vlastně mnoho výprav nešel. Na druhou stranu je třeba říci, že s výjimkou zásahu družiny v Nurnu se jednalo o výpravy dlouhé až předlouhé a družina během nich utrpěla citelné ztráty. Dá se říci, že se takřka obměnila. Jak vzpomínáš na svůj postup v družině. Od chlapíka odpočívajícího pod hruškou až po dnešní časy?

Uhmhm, he..., no, tak je pravda, že zvlášť na této výpravě stará..., stará družina prořídla. Hlavně vlastně ty lidi s kterými člověk prožil víc než rok zapadlej..., zapadlej v zimě, tak to vlastně určitým způsobem člověka připoutá. No a nicméně teď je družina úplně jiná. No a taky vlastně se stalo, že padli válečníci, takže vlastně všechno válečnictví spočívá na mých bedrech. Takže jsem se vlastně rovněžma nohama najednou octl jako v pozici nejsilnějšího válečníka v družině a někoho, kdo vlastně musí držet linii. Předtím, za Gerllodových časů, jaksi tam vždycky bylo, kdo by zaskočil. Ted' to tak není. Takže tímto způsobem jsem se vyvinul.

V družině občas kolují dohady o tvém skutečném věku. Mohl by jsi se k těmto dohadům vyjádřit a zároveň nám říci, odkud pocházíš a co jsi dělal před vstupem do družiny?

Takže můj věk je 32 let. Pocházím ze Senomlat, což je vesnice v jižním Gwendarronu. A v podstatě tam..., to je hospodářská hobití vesnice. Jako vůbec celá hobití oblast. A tam jsem se taky živil. Naše rodina byla chudá. Poměrně. Dělal jsem námezdní práce. Já jsem byl silný. Už jako dítě jsem hodně vypomáhal, takže jsem zesílil. Až neobvykle. Takže jsem se vlastně stal takovým mezi dětmi dominantním. Tím, že jsem jako vyhrával ty rvačky a tak. No a nakonec jsem se vlastně rozhodl, že se taky podívám do světa. Trochu na základě dědových vyprávění. To..., byl..., taky dobrodružnější povahy. Tak jsem prostě od něj dostal nějakou starou zbroj a kladivo a vydal jsem se do světa. No a tak jsem..., se pár..., živil tímhle dobrodružným životem. Jo, chvíli

za války jsem sloužil v armádě jako nájemná..., nájemnej žoldák. No a tak prostě jako válečník jsem se protloukal světem, trochu jsem získal nějaký zkušenosti a pak jsem potkal Nurnskou družinu.

Ty jsi se samozřejmě v družině zúčastnil mnoha bojů a pútek. Přesto, je nějaká šarvátka, která ti utkvěla v paměti? Boj, po kterém jsi měl pocit, že byl vyhrán tvoji zásluhou?

No, tak hodně těžký to bylo na té lodi, tady cestou..., cestou do Kortu. Kde vlastně ve chvíli, když padnul Gerllod, tak jsem byl hned vedle toho, tam jsem se snažil pomáhat a to byl boj vyložený na ostří nože. Kdy rozhodovala každá nepatrná akce o tom, jak to nakonec dopadne. A později v Kortu už toho bylo víc, protože jako jediný válečník jsem často držel tu linii, aby ostatní zatím mohli střílet nebo něco dělat. Ale..., tam..., nebo... Nebezpečí bylo taky v tom podzemí, kde všichni, včetně mě, teda padli. Naštěstí teda jenom omráčený, kde to taky bylo na ostří nože. A to je snad tak všechno.

Během výpravy, kterou dnes nazýváme Severskou, byla družina nucena sáhnout si až na dno sil. Kolují zvěsti, že došlo i na konzumaci lidského, resp. humanoidního masa. Je to pravda?

Hm..., to pravda určitě je. Pokud vím..., protože jsem sám přímo nevaril, ale jelikož nebyl dostatek jídla..., tak vím, že se dokonce sáhlo..., někdo ochutnával i trolly. Ale ty nebyli požitelní. Ale myslím, že mrtví členové výpravy..., někdy byli ochutnáni a myslím, že i ten podvodník Kosatka a zrádce Rhak Thogey, ty nám taky podstřčili lidský maso. Takže...

K Severské výpravě bych se ještě zeptal na poněkud komplikovaný vztah v družině. Vůdcem byl tenkrát Zoltar Zemikosa a nakonec došlo k jeho odstoupení. Jak na to vzpomínáš a na které straně jsi tehdy stál?

No, tak rozhodně se vedení zlepšilo poté, co se změnil vůdce. A Zoltar Zemikosa jaksi nedovedl vyjednat pořádek..., jakoby..., sice to třeba myslel dobře, ale vždycky rozhodoval..., rozhodoval často v neprospěch družiny. A nedokázal si to obhájit. Takže nakonec se stále množily nespokojené hlasy..., nespokojené hlasy, který

neumlčel. A spíš to téma rozhodnutíma přizívoval, a to přitom se honil za mamonem, kterej, jak se ukázalo, byl v podstatě nesmyslný a já nevím..., díky štěstí jsme stačili se dostat na sever pro tzv. poklad a ještě zpátky. Takže to jako vedení nebylo nejlepším..., bylo lepší, že se vedení změnilo.

I během současné výpravy, kterou bych prozatím označil jako Jižní, došlo k pádu vůdce. První vůdce této výpravy, Worrel Sovák, tě po smrti Gerlloda Moskyta jmenoval svým zástupcem. Ovšem tentýž vůdce tě ještě před svým vlastním sesazením zase odvolal za poněkud bouřlivých okolností. Byla to pro tebe potupa? Jak na to s odstupem doby vzpomínáš?

No, bylo to spíš ulehčení, protože..., Worrel Sovák každou chvíli nebyl schopen rozhodovat..., a v podstatě každou chvíli jsem byl nucen převzít velení. Jenže vlastně Worrel Sovák rozhodoval obvykle úplně opačně, než jak jsem rozhodoval já nebo jak bych rozhodoval já. Takže to vedlo ke spoustě, vedlo to ke spoustě zmatků a potom..., vlastně došlo k tomu, že vůdce chyběl a každý chtěl dělat něco jiného. No a jaksi se ta situace nedala pořádně zvládnout. Bylo dobře, že pak na konci byl už vůdce, kterej byl schopen rozhodování neustále a ne, že byl neustále nemocen a vedení nechával na jiných.

Faktem je, že po smrti Gerlloda Moskyta a Darkala Dorna jsi zaujal význačné místo v družině coby nenahraditelný válečník. Vůdce Jorchen Kierke tě dokonce označil jako pilíř družiny. Jsi si tohoto faktu vědom a co z toho pro tebe vyplývá?

No, tak vyplývá z toho jaksi..., jednak samozřejmě čest a..., snaha prostě vyniknout. A taky samozřejmě odpovědnost, protože vím, že za mě vlastně nikdo nezaskočí a chyba nebo ústup z pozic by mohl znamenat strašlivé masakry.

Na této předlouhé výpravě došlo v družině k několika hádkám s rasovým podtónem. Asi nejzávažnější byla ona hádka u jezírka. Jaký ty máš na tyto hádky názor? Co si myslíš o úloze elfů, okolo nichž se tyto hádky většinou točily, v družiněm společenstvu?

No, tak úloha elfů..., jaksi třeba Cindren byl poměrně platným..., ačkoliv nebyl členem družiny, tak byl jakoby jejím platným pomahačem. V

podstatě zbytek elfů spíš jako táhl s družinou, přestože jeden byl vůdce, a jejich přínos nebyl tak velký jako prostě jejich snaha stát v čele a vyzdvihovat svojí elfskost. Jo..., v podstatě, jako když jsou si vědomi svého úpadku a snaží se to maskovat..., maskovat svojí „velikostí“. Pro mě to jaksi nic neznamená. Lidí a elfové, hobiti a všechno to, jsou různí a každý je jiný a nemá to cenu ještě to dělit ještě na to, jestli má háká rasa vyšší zásluhy nebo ne, to se může odvíjet od jedinice a ne od rasy jako takové.

Nyní jsme v Trindindolu. Co si o této zemi, která již i pouhým faktem své existence ovlivnila družinové vztahy, myslíš ty? Odpovídej svobodně. Kdyby snad hrozilo, že nám papíry s tímto rozhovorem budou zabaveny, tak ti slibuju, že se je pokusím zlikvidovat jako první.

No, tak tahle země je viditelně v úpadku. Sice to zřejmě..., možná byla země velká, mocná. Ale je vidět, že nejspíš elfové tím, že se zbavili ostatních ras a všeho vnějšího, tak tu léta degenerovali, až nakonec málem byli poraženi skřety, a teď se snaží alespoň tedy dohnat to, co zanedbali.

No a na závěr se nezbyvá než zeptat na tvé další cíle v družině?

No, tak rád bych samozřejmě dlouho vytrval na pozici prvního válečníka. I když to je pozice, z které tedy příliš nevyplývá dlouhý život. Bylo by dobré, kdyby se nějaký další válečník vychoval a objevil se. No, a pak bych rád splatil dluhy a konečně si koupil dům v Liscannoru.

Tak já ti moc děkuju za povídání.

Po stezce almemarské

Jorchen Kierke

*Po stezce almemarské bytelné, pěkné
v potu krve mukly rmutnými zbudované
obchodnické karavany plují
tovaru hojně, tovaru hojně
Z karavan živiny do země prýstí celé
do elfské říše slovatné převeliké
země je saje co mléko mateřské sladké
hltavě lačná, hltavě lačná
Spojnice obchodní kamenem oděná svým*

*úchvatná tovaru tepna-žlá s patníků lemem
co jízva bičí zjitřená v pusté širé skví se
napohled krásná, napohled krásná
Horami mlžnými k průsmykům větrným stoupá
v objetí vilném štítů soutěskou strmě svažuje se
v úrodné pláně krajiny vnitřní žrné
líně se vleává, líně se vleává
Předlouhé stezku karavany tekou-proudí
tovarem vzdušným útroby jejich vzdušné, plně
Cimrithem-vískou vozů pouť daleká až končí
při dvorech sběrných, při dvorech sběrných
Touže pak kupčici-bohatci cestou se domů vrací
lehké jsou vozíky nákladů zbaveny objemných
tučných
zvonivou míšky písničku do kroku nadíté hrají
o elfském kraji, o elfském kraji*

Tajný deník: 1075 - třetí část

Jorchen Kierke

23. jarn 1075

Z předchozích dní mám jedinou zajímavost. Cindren hraje karty o peníze! Musím říct, že mě to překvapilo. A zkazil jej Otakáro.

Kolem poledního hlídka ohlásila Jerez na obzoru. Kortos nás, užaslé, přivítal sluncem zalitou zátokou, krytou cípem skalisek, na jejichž vrcholu se tyčila obrovská patnáctisáhová socha z kamene. Zosobněný muž s křídly, opírajícího se o meč. Za hlavou vyběhající pozlacené tyče zářily v paprscích slunce, jako by žhnuly světlem stovek pochodní. Amon-Súr! U úpatí majestátního monumentu byly patrné nějaké budovy. Kortosané na palubě stáli jako vyjevení a vzdávali soše úctu. A před námi se pomalu vynořilo město. Jerez!

Náhle bylo zřejmé, že Amon-Súrův monument neční patnáct sáhů vysoko, jak se zprvu mohlo zdát, ale jeho výška jeví se být spíše k čtyřiceti sáhům! Tak obrovskou sochu jsem dosud nespatřil!

Obrátil se na mě Zakan, kormidelník, poměrně naléhavě a znatelně nervózně. Nevím proč si vybral zrovna mě, ale sdělil mi rozzechvělým hlasem, že jsme konečně tady a že je šťastný, že přistáváme. Šťastně ale vůbec nepůsobil, ba naopak, a nabyl jsem dojmu, že si někomu potřebuje vylít své hoře. A on, zřejmě potěšený zájmem, náhle obrátil a šeptavě mě upozornil, že Kortos je nebezpečná

země. Dostalo se mi rady, abychom rozhodně neopouštěli přístav. Prý nás někdo viděl, jak kouzlíme. Za to se tady trestá smrtí. Máme si dávat pozor hlavně na ty modré šutry. Přišlo mi, že hovořil o azurionech.

Jediný, o kom vím, že se zdobí azuriony, je Cindren. Že by Cindren byl příslovečnou zmijí na prsou, kterou si dle Zakana zahříváme? Nikoli. Vyloučeno. Nevím, proč jsem si toho nevšiml dříve - i Kastor nosí na krku azurion. A pokud se jím zdobí Kastor, musel taktéž činit i Bulur, jenž byl jeho až puntičkářsky důslednou kopii.

Začal jsem si Kastora více všímat. Je zřejmé, že celou situaci kontroluje.

Ještě jsme ani nepřistáli a Otakáro už řešil místní hospody. S kým jiným, než s Kastorem, v družiněm a příznačně hlasitěm rozhovoru. Otakáro potichu snad rozprávět ani neumí. Pak zařval: "Kemalova slza! Dobrá azurionpoda!", a bylo jasné, že měl vybráno. Potom přiřazení k molu, zajištění lodí provazy. Vystoupit na břeh jsme však nestačili.

Na Bílou vlnu vtrhli nějací úředníci a spousta vojáků. Mocně vykřikovali: "Merhaba, merhaba samar", což mohlo znamenat cokoli. Kastor se s několika z nich objal a pravil něco ve smyslu: "Norede. Kim. Ered. Hai". Vojáci tasili luky, zacílili a strnuli v dalším očekávání. Posádka Bílé vlny také strnula v očekávání, jen kapitán Žabrak se dotázal Kastora, co že se jako děje. Kastor odvětil, že je podezření, že na lodi jsou čarodějníci a špehové. Pokud ered znamená čarodějník a hai znamená špeh, pak udání podal Kastor přímo před našimi zraky. Všichni do jednoho budeme předvedeni k výslechu, loď bude zatím vyložena. Další výslech! Potom nám kázali opustit loď a shromáždit se na nábřeží, což posádku poněkud pobouřilo. Z úst Kastora se lidem dostalo ujištění, že to nebude trvat dlouho. "Jsem přeci přítel!", zvolal nakonec a pokynul vojákům, aby rozhýbali sročený dav.

Kortosané mluví hatmatilkou, které není ani zbla rozumět. To je velmi nepřijemné, neboť budeme odkázáni na tlumočnický. Možná že ten nováček, ten Skuld, by mohl trochu rozumět. Snad. Na nábřeží jsme byli obklopeni ještě dalšími muži - vojenskými zálohami, hřeznoucími z postranních uliček. Kastor však nás, Nurnské, znenadání vytáhl ven stranou; vyvedení jsme byli rychle se tvořící

uličkou mezi ozbrojenci. Už vůbec nevím, co si o tom Kastorovi myslet. Jakou hru to s námi hraje?

Stoupali jsme za Kastorem jako vyplašené ovce do mírného vrchu. Když se člověk ohlédl, mohl si všimnout, jak námořníci jsou šikováni do štrůdla a eskortování někam do města. Bílá vlna se hemžila vojáky, kteří z jejich útroh vykládali pytle. I když byly černé, v jejich uhelný obsah jsem ani za mák nevěřil.

Ted' trochu zmateného vyprávění. Zmateného proto, že jsem byl po dlouhé krvavé plavbě i z nastalé situace velmi unavený a moje mysl tékala mezi realitou a duševními úvahami. Poznámky jsou tedy zmatené a útrživité. Získané poznatky tedy shrnuji tak, jak si je útržkovitě pamatuji. Kastor za služby již prokázané má pro naši družinu možnost dalšího výdělku. Bude nás potřebovat. Má s námi plán, ale nepoodhalil jaký. Zítra je v Jerezu nějaká slavnost. Máme prý štěstí. Štěstí? Největší svátek roku. Svátek příchodu. Příchodu koho? Bude příležitost vychutnat skvostnou atmosféru. Jistě. Půjdeme do pevnosti, kde nám bude přidělena suba. Suba není sukuba. Suba je průvodka. Je průvodka průvodkyně? Žena? Asi ne, v Kortosu ji má prý každý. Každý má svou subu. Podle suby se pozná, kdo je kdo, co dělá, zda má právo cestovat, zda má vůbec nějaké právo... Suba je cedulka z kovu, měděná destička. Až každý obdrží svou subu, budeme přiděleni do pevnosti Jefizem. Jefizem leží několik desítek mil odsud. Daleko. Nejspíš ve vnitrozemí. Tam budeme seznámeni s vírou. Staneme se přidělenci kortoských jednotek. Projdeme výcvikem. Výcvikem víry, jazyka, boje. Potom nám nabídnou služby ochranného charakteru. Budeme mít všechna doporučení. Vysvětlí nám i situaci. Myslím si, že v plánu je vymýt Nurnským mozky!

Vojáci přinesli truhlu. V ní obřadní kovadlina, spousta raznic. Několik čistých sub. Žádají naše jména. Razi do sub jména. A pod jméno znak. Další zub posledního z lidí? Znak je prý znamením žoldnéře. Žoldněř má právo nosit zbraň a nemá právo opustit Jerez. Na zbraň tedy právo máme, ale je lepší ji nenosit. Subu naopak musíme nosit u sebe a na vyžádání kýmkoli předložit. Ztráta suby značí smrtelný problém. Jsme tedy žoldněři. Zítra po rozbřesku se máme hlásit zde. "Amon-Súr s vámi!", rozloučil se Kastor. Bohové s námi, pomyslel jsem si a zasunul těžkou subu do kapsy.

Zapadli jsme zkroušeně do Kemalovy slzy, kterou vybral Otakáro Vesta. Cestou jsme šli kolem zapáchající stoky a byly nám vojáky na mostě kontrolovány suby. Velitel řekl: "Hamel" a propustil nás dále. Hamel asi znamená, že je suba a přechod mostu v souladu. Kemalova slza ležela proti proudu stoky na jejím kamenném břehu, takže to tam strašně páchlo. Hospodský zvolal: "Merhaba!" a ukázal na volný stůl. Byl jsem hrozně unavený. Opřel jsem si hlavu o desku stolu a usnul. Už vůbec nevím, co se se mnou dělo.

24. jarn 1075

Museli mě nějak odnést na pokoj. Už vůbec nic si nepamatuji. Do poznámek mi někdo nakreslil velmi prostý obrázek, takže jsem se možná stal terčem posměchu. Obrázek mi evokoval zamlženou vzpomínku na Serinu. U snídaně jsem pochopil, že je s námi nějaký přidělenec jménem Nasim, takový vytáhlý spratek. Neptal jsem se, co se večera večer dělo - neměl jsem na to sílu. A navíc je to jedno. Prostě je s námi nějaký Nasim a bude nás otravovat, špiclovat a udávat. Nasim má chudý knírek pod nosem a turban.

Snídaně byla vyloženě hnusná. Zavařenina, med a vejce - to není mé oblíbené jídlo. Měl jsem náladu pod psa a dával to patřičně najevo.

Od Nasima zjištěno, že na Amon-Súrově náměstí se pořádá turnaj v lukostřelbě, potom vojenská přehlídka. Následně prý bude viděn patriarcha. Co to znamená: být viděn? To nevím. Taky jsme zjistili, že Amon-Súr bojuje s Ilandrisem. Ilandris je ale Pán draků, takže to vlastně už víme. Patriarcha je Amon-Súrov zástupce. Začínám mít pocit, že Amon-Súr vůbec neexistuje. Je to výpold chorobně myslí patriarchů.

Vyšli jsme loudavou chůzí směrem k Amon-Súrovu náměstí. V zákoutích dřepí spousta trhovců. Obchodním artiklem jsou látky a hrnce různých stářích. A potom všudypřítomná kortoská specialita - sušené marmelády. Hnus už od pohledu.

Všimli jsme si brány, před ní stál sloup a na něm modrý kámen. Azurion. V bráně dva lidé ve vojenských varkočích a s holemi - hlavice opět opatřené azurionem. Kolemjdoucí se jim očividně ustrašeně vyhýbají. Nasim řekl, že to jsou Psi. Tak o tom tedy mluvil Zakan - o Psech. O hledáčích magiků. Nasim vysvětlil, že Psi se starají o bezpečnost. Vyhledávají čarodějny. Spadají pod

Rudý koncil, což je část bratrstva Samarů. Rudý koncil se zabývá přečiny proti náboženství. Čarodějníci jsou popravováni veřejně, nejčastěji upálením.

Šíleným bulvárem, bulvárem špinavou dlážděnou ulicí nazval Nasim, jsme došli k ještě šílenější stavbě. Stavba je tvořena čtyřmi věžemi, obklopujícími pátou nejvyšší, a ve výšce navzájem propojenými kamennými oblouky, zřejmě mosty. Nasim řekl, že v budově je připravený trůn pro Amon-Súra, až se vrátí. Kněží ujišťují, že se vrátí brzy. Troufám si tvrdit, že Amon-Súr se nevrátí nikdy. Plac před budovou se nazývá Náměstí Amon-Súra.

Všimli jsme si ještě jedné věci. Město Jerez je rozdělené do čtvrtí, jejichž lesk citelně upadá se vzdáleností od Náměstí. Navzájem jsou odděleny hradbami, proto je rozdíl mezi nimi o to více nápadný. Je evidentní, že existují suby, které držitele opravňují pobývat pouze na území jedné konkrétní čtvrti. Mé ponuré myšlenky zaplašilo vyhlášení střeleckého turnaje. Terčem byl kožený vak na tyči; střelba prováděna z koňského hřbetu v plném trysku. Tohle klání pro mě není zajímavé. Jsem zvědavý na vojenskou přehlídku a potom... až bude viděn Patriarcha. A ještě jedno mě napadlo - Kastor je Pes.

Nalepil se na nás nějaký chlap - jakýsi Al-Rahem. Nese si nějaké hoře, nevím jaké. Jeví se být značně rozporuplnou osobností. Al-Rahem je Assuaenc, přesto neoblomně věří a uctívá Amon-Súra. Na druhou stranu mám pocit, že v naší kumpanii spatřuje prostředek, jak se z Amon-Súrový moci vymanit. Nevím. Nevěřím mu ani za mák. Mezi ním a udavačem Nasimem nevidím zřetelného rozdílu. Dozvěděli jsme se něco málo nového. Lučičníci jsou prý v Kortosu tradicí. Lukostřelbě se vyučuje v nějakém Okmejdanu, jak upřesnil Nasim. Nevím proč, ale Worrel veřejně vyhlásil, že Al-Rahem je členem našeho žoldáctva, a na slovo žoldáctvo kladl nezvyklý důraz. Nevím proč, když Assuaencovy osobní pohnutky jsou diskutabilní. Také mi není jasné, co tím myslí, tím žoldáctvem. Jestli nemá na mysli, že družinu dělí na dobrodruhy první a druhé kategorie a na každou z kategorií se vztahují jiné kořistnědělné podmínky. Budu se ho musít někde v klidu zeptat. Myslím si, že tedy dobrodruhem druhé kategorie, tedy naším žoldáctvem, je i Otakáro Vesta, což schvaluji.

Nasim odněkud přinesl látkové kornouty

se sladkostmi a sušenou marmeládou. Jelikož zřejmě očekával větší vlnu nadšení, obratem navrhl, že družinu dovede na pečené berany, kteří, jak podotkl, se pečou tady kousek. Cestou k pečeným beranům vyprávěl o procesí Samarů. "Až ho uvidíte, srdce vám zaplesá", pravil zasněně. Srdce mi tou dobou plesalo hladu. Vzpomněl jsem si na ranní vejce s medem. Nasim ještě v kostce sdělil následující: Patriarcha půjde k Amon-Súrovu trůnu a bude vést tradiční pojednání. Patriarchou je nějaký Buknedin. Povede své první pojednání, protože starý patriarcha Theodorik před rokem umřel. Buknedin prý vede kortoský lid ke světlým zítřkům. Cestou k pečeným beranům jsem si také všiml, že všude, ale opravdu všude jsou samí vojáci. "Vojáci jsou všude", pravil Nasim pyšně, "A také Psi!". Pak řekl, že až vstoupí do našich srdcí, naše cesty půjdou jenom za světlem. Nevím, kdo až vstoupí do našich srdcí - zda vojáci, Psi, Patriarcha nebo Amon-Súr. Také bych byl raději, kdyby naše cesty vedly spíše k pečeným beranům než za světlem. Šli jsme dál městem jako ve zlém snu a Nasim ozřejmil, že Patriarcha sídlí v nohách Monumentu. A kolem nás dav zahučel a začal skandovat: "Sláva!!!!".

K pečeným beranům jsme nedošli. Cestu za skopovým přehradil tradiční marš Samarů v plné zbroji. Jeli koňmo, jejich zbroje byly rudé. Zřejmě natřené proti korozi. V mnohostupech mňaly se černorudé varkoče, koně cvakali koppy o tvrdou zem. Řev davu zesílil. Za Samary se zjevil Patriarcha, také na koni, v doprovodu nějakého tlustého chlapa. Patriarcha byl oděn do křiklavých barev bílorudého pláště, přes krk zavěšenu černorudou štolu. Připomínal mi nějakého exotického ptáka. A v ruce držal hůl s velikým modrým azurionem, který připomínal ptáka toho oko - ozdobeno bylo zlatými křídly. Lidé kolem nás začali v agónii omdlévat. Patriarcha sesedl před onou podivnou věžovitou stavbou a po chvíli se vynořil na balkóně, z kterého pokynul davům. Davy se zavlínl očekáváním. Zaduřely bubny a prostranství ztichlo. Nějací Samaři přivlekli na balkon Amon-Súrov prázdný trůn, Buknedin se k němu poklonil a dav začal aplaudovat. Neutuchající potlesk trval téměř půl hodiny, než se lidé vyčerpali, a Buknedin se konečně dostal ke slovu. Tou dobou bylo už půl šesté večer. Čas tady v Kortosu běží strašně rychle.

"Há kewal...", řekl Patriarcha a potom pokračoval souvislým proudem těch divných slov,

kteřá Nasim šeptem musel překládat. Zaznamenal jsem si z té plamenné řeči následující: My, děti Amon-Súra, vzpomínáme, kdy naše oči spočinuly na něm. A také kdy jeho oči spočinuly na nás. Viděli jsme jeho zář. Dal nám tuto zemi. Slíbili jsme, že tuto zemi připravíme na jeho návrat. Dal nám lásku, ale někteří nechtějí naslouchat. Magikáni, kteří oddalují den příchodu. Očistíme zemi od čarodějníků. Ať shoří jejich duše.

A pak zařval, aby je přivedli. Nějací pochopové přitáhli dvě klece, věrné obrazy z té Dudkovy invocace. A uvnitř tucet chudáků, choulících se a k smrti vyděšených. Chlapi, ženské, staří, mladí, děti. Teprve teď jsem si všiml, že po levé straně prostranství jsou přichystané hranice. Lidé kolem to věděli, těšili se na veřejné upalování, což dávali hlasitě najevo. Už vím, co znamená ono kortoské "Zupar!". Pomsta! Palivci zažehli ohně. Vzpomněl jsem si na Trindindol. Al-Rahemovi zářily oči očekáváním. O Nasimovi ani nemluvě. Přestal překládat a plně se propadl do svého niterního světa. "Zupar... Zupar!", cedil skrze zuby.

Z ustrnutí mě vytrhl Worrelův naléhavý hlas. Všiml si, že na ploché střeše třípodlažního domu za našimi zády došlo k nějaké bitce. Nebylo toho mnoho vidět. Za povšimnutí stál černě oděný muž. Tvář měl ukrytu za stříbrnou maskou vlka. Al-Rahem pravil, že to je Karabaš se svými Vlky. Nahoře něco ostře zasyčelo. Al-Rahem vykřikl, ať si dáme pozor na kouzla, ale to už vzduchem letěly bomby a tam, kde stály klece s ubožáky, došlo k ohromné detonaci. Lidé se káceli k zemi, vzduchem létaly kusy těl. Dav se hnul všemi směry, zavládla panika a tlačence. Někdo křičel, že vojáci brání lidem opustit prostranství. Al-Rahem pravil, že dav lidí je nejlepší štít na obranu patriarchy. Měl jsem sto chutí mu rozbít hubu, ale to už Worrel vyběhl podél fasády a my pochopitelně za ním.

Měli jsme štěstí, že jsme se celou dobu drželi stranou davů. Podařilo se nám doběhnout do nějakého parku. Růžičkovi dal nějaký kolemjdoucí znenáhla pěstí do obličeje a on mu to pochopitelně vrátil. Hnali jsme se dál. Najít nějakou hospodu a schovat se vevnitř. Nasim se ujal vedení a řítil se úzkou uličkou. Přitom řval v rodné kortosštině: "Zeregina Luna". Tak ne. Zeregina Luna je hospoda. Taková špeluňka s několika stoly. Narvaná k prasknutí. Ve znaku půlměsíc a na něm rozvalená nahatá ženská - tedy ne úplně. Jak řekl někdo z místních - nahá a oblečená. Už mě ti kortosani serou,

a nejsem sám. Vyhodili jsme několik lidí od stolu a objednali pítí. Al-Rahem zase pronesl nové moudro. Karabaš prý touží, aby magie byla v Kortosu legalizovaná. Jinak je to stejně zapálený stoupenec Amon-Súra jako ta ostatní pakáž.

Najednou se rozléty dveře do lokálu a dovnitř vpadli Vlci v čele s Karabašem. Šest po zuby ozbrojených chlapů. Jak se poté ukázalo, jeden chlap byl ženská. Jeden z nich, trpaslík, byl černý jak bota. Padala jména jako Obura a Ajča. Ajča, ta ženská, je slyšet nejvíc. Jsou udýchaní a v úzkých. Řeší, co dělat. My řešíme u stolu to samé. Nasim a Al-Rahem je chtějí zamordovat. Worrel si myslí, že bychom jim měli pomoci. Vidím mu to na očích. Myslím si to samé. Utekli jsme před Psy a dohnali nás Vlci!

V Zeregine Luně zavládlo špitavé ticho. Nasim byl jak na trní, cedíce skrze zuby, ať ty Vlky zamordujeme. Worrel se nahnul k Otakáru Vestovi a nařídil mu, ať v příhodné chvíli vyskočí, proběhne na ulici a zalarmuje jerezské vojáky. A černý trpaslík před nálevním pultem shodil toru a vybalil nějaké věci. Ticho by se dalo krájet a balit do látkových kornoutů. Vytáhl jsem meč a položil jej na desku stolu do pohotovosti.

Potom to začalo. Jeden z barbarů, ani jsem si ho předtím nevšiml, odkopl můj meč a čapl mě pod krkem. Worrel vstal, snažil se něco naznačit, ale nekompromisní reakce Vlků jej donutila lehnout si na zem. Přitom jej počastovali přezdívkou "Hajzle", což by v jiné situaci bylo trestuhodné a neomluvitelné. Barbar, co mě držel za krk, trochu povolil stisk. Řekli, že kdo se hne, toho zabijou. Nějaký místní chlap vyrazil šleným během ke dveřím, ale nedorazil. Zastřelili ho. Ženská, zřejmě jeho družka, začala hystericky ječet. Vlci měli evidentně nervy nadranc. Zmerčil jsem Nasimovu dršku, čísel a ní ryzí a nezakrývaná nenávisť. Soustředil jsem na ten kšicht svou vytříbenou mysl, všechn hněv slil se do jednoho mocného proudu energie. Nasim vyvalil bulvy a zhroutil se na stůl. Hraničářská magie je mocná! Ve zmatku se Worrel metamorfoval v hostinského. Ohlédl jsem se k výčepnímu sudům - ten skutečný knajpmistr stačil někam zmizet a teď se jistě klepe strachy v temném koutě. Nařídil jsem Otakárovi, ať Nasimovi prořizne hrdlo. Pro jistotu. Hraničářská magie je totiž jistě mocná, ale je lepší ji pojistit. Vesta okamžitě zanořil dýku do zrádcových tkání. Mocný proud krve ohodil Thogeye a jeho náklad.

Krev se rozlila po stole.

Jenom trochu odbočím. Thogeyův náklad jsem myslím ještě nezmínil. Thogey je totiž nejen vykradač kasiček, ale stal se ještě Vestovým osobním sluhou. Za pět zlatek týdně mu nosí peřiny. No a ty peřiny teď potřísnily cákance Nasimovy krve. To je mi panečku barbaří hrdobec, ten Thogey! Neštítí se doslova ničeho.

Worrel v rouše hostinského po šeptandě s Karabašem zmizel s částí vlků po schodišti do patra.

K Vlkovi, stojícímu stále za mými zády, u něž jsem zaregistroval jisté vyděšené zmatení, jsem tiše prohodil, že jsme na jejich straně. Ať to tedy přetlumočí vůdci. To jest Karabašovi. Ještě jsem ozřejmil, že ten mrtvý na stole byl udavač. Barbar, nevěda zřejmě, jak s informací naložit, hystericky zařval na Obura. Otakáro Vesta se drze zvedl a volným krokem vykročil směrem ke dveřím. Barbar mě pustil, doběhl Vestu a začal do něj kopat. Dwany Růžička vytasil. Houkl, že vůdčív rozkaz je zabít ty dva barbary, a zaútočil. Darkal Dorn vyběhl v zteč. Můj meč, bohům žel, ležel pod nohama zápasících mužů, takže jsem zůstal sedět. Přiznávám, že jsem se trochu přestal orientovat v situaci. Nepochopil jsem, proč bylo nutné ty dva Vlky zabít. Otakáro Vesta vyběhl na ulici a bylo slyšet jeho pištění: "Amon-Súr, Amon-Súr!". V horním patře se ozval dupot. Lidé v lokále zpanikařili a vyhrnuli se ke dveřím.

Jeden z barbarů padl, čímž se mi naskytla příležitost znovu se zmocnit meče. Druhý z barbarů se hlasitě dovolával pomoci, obzvláště od černého Obura. Žádné se mu nedostalo a Dorn s Růžičkou ho utloukli. Zatím jsem se postavil u dveří a organizoval úprk civilistů. Původně jsem zamýšlel všem v útěku zabránit, ale hlasitě klení hobita Dwanyho změnilo můj názor. Už jsem přiznal, že jsem se v situaci ztratil. Pátral jsem mezi uprchlíky po hostinském nebo té ženské, co předtím tolik hystericky ječela. Ty bych pro jistotu zatkl. Hraničářská zkušenost mi velela považovat právě tyto dva za možné riziko.

Jenomže lidé, co se v děsu tlačili ven, se najednou zase začali hrnout dovnitř. A za nimi jerezští vojáci. Začal jsem řvát ono tradiční vyvolávání Amon-Súrova jména a štekal hlasitě rozkazy, ať nevinní vypadnou na ulici a vinní lehnou na zem. Do lokálu vpadl vojenský velitel a jeden ze

Psů. Všiml jsem si, že čím vyšší vojenská hodnost, tím delší bodec na armádní helmici. Tenhle muž měl bodec skutečně dlouhý. A tenhle muž rozkázal, ať si všichni leheme na zem, což jsme vzhledem k jejich převaze bez okolků učinili. Pes, obklopený osobní stráží, procházel mezi ležícími s azurionem - zřejmě hledal magiky. Potřeboval jsem se nutně zbavit toho, co mi ještě zbývalo v hlavě.

Do Zereginy Luny vkrácel udýchaný Otakáro a ječel: "Přátelé, vstaňte", načež se mu dostalo rozkazu, ať zavře hubu. Rozčilený Otakáro klekl na zem, pobízejí k pronásledování renegátů. V ten okamžik po schodech seběhl Worrel, nabyvší opět svých ušlechtilých álfheimských rysů, a udal hostinského jako odpadlíka a přísluhovače Vlků. Vojáci, evidentně vycepaní a sehraní, obklopili Worrela a ten část jerezských stráží odvedl do patra.

Pes zatím pomalým máváním holí nad ležícími hledal magii. Najednou azurion zazhnul a před Psem se zhmotnil chlap. Assuaencův Vlk. Vojáci zaštlíli magikohledače oplechovanými těly, přesto Vlk stihl tnout. Otakáro začal vyvolávat Amon-Súra a necht' všichni jeho služebníci povstanou. Všichni vojáci se semkli kolem Vlka, ten však jakoby měl devět kočičích životů. A potom Otakárovo volání po lásce k Amon-Súrovi, vzrůstající panika, nepovedený ústup Psa, průnik Vlka a další zásek, Pes na kolenou, výpad jerezských, Assuaencův marný boj.

Otakáro Vesta bafnul Psa, toho zmetka, v podpaží a vlekl jej do bezpečí. Vůbec jsem nepochopil proč. Že by uvěřil? Soustředil jsem zbytky svého zlobného vědomí do jediného usměrněného proudu a Pes v Otakárově náručí doslova zavl. Byl mrtev. Ten čilý hobit mu okamžitě ukradl hůl. Je to evidentně muž příležitosti. Ukázkový hobit. Takový, jakého je na svobodě třeba mít neustále pod kontrolou.

Pak už nebylo potřeba ležet. Došlo k naprostému zmatku a řeži. Proto budou následující řádky útržkovité. Chaos. Plno vojáků. Nevím, kdo je přítel a kdo nepřítel. Otakáro vystřelil do Vlka. Proč do Vlka? "Zawai", zařvali vojáci s luky. Zawai znamená asi Sehněte se. Vojáci vpředu se sehnuli a sekají v pokleku. Nad nimi sviští šípy ze zadní řady. V malém lokále! Situace se stala neuchopitelnou. Jerezští padají, Vlk stále na nohou. Neuvěřitelné. Kolem mě někdo proběhl, někdo neviditelný. Několik osob. Sykl jsem: "Bězte! Bězte rychle!".

Karabašovi vlci. Vlk dole jak v sršním hnízdě se pořád drží. Stále nechápu, proč ho chce Vesta odprásknout. Worrel dal signál a Růžička s Darkalem skočili po Vlkovi. Worrel ho ještě bodl oštěpem. Začalo mi svítat. Vlk konečně padl. Z jerezskeho oddílu zbylo pouhých šest mužů. "Abrhel nakapel!", řvou jerezští jeden přes druhého. Potom naší kumpanii nechávají už na pokoji. Abrhel nakapel tedy zřejmě znamená Nechte je být.

Řekli nám: "Hemel abakal kel". Al-Rahem, tlumočnick, přeložil, že je třeba počkat na posily. Zbraně je třeba držet v pohotovosti, protože renegátů mohou být všude. Worrel opět upozornil, že někteří Vlci utekli po schodech do patra.

Pozoroval jsem Otakára Vestu, jak se nepříliš úspěšně snaží schovat Psovu hůl pod kabátkem a poté opět neúspěšně přelomit pod hlavicí nesoucí azurion. Pak se začal chovat jako hysterická Amon-Súrova hlásná trouba, což bylo jeho oblíbené divadlo k vyvolání zmatku a zakrytí záměrů skutečných, což už jsem bezpečně poznal, a odběhl do patra. A za ním v patách jeden z vojáků.

Hostinského objevil Worrel zalezlého ve skladu, odděleném od lokálu plentou, kde se třásl strachy za sudy s pivem. Civilisté stále ležící na podlaze, vojáci kupodivu netečně jistící situaci a čekající na posily. Divné. V patře dusot. Worrel se postavil před plentu a Darkal Dorn vrhl do skladu; hostinský neměl šanci přežít. Shora se ozvalo Otakárovo hlasité volání o pomoc, doprovázené výkřiky, že jsou ještě tady. Tedy ti Vlci. Vojáci vyrazili nahoru, já za nimi. Tam zkrvavený Otakáro Vesta táhnoucí mrtvého muže v turbanu. Máváním paží nasměroval vojáky dozadu s tím, že Vlci utekli oknem. Potom směrem ke mně prohodil, abych toho chlapa v turbanu dodělal. Nebyl tedy mrtvý. Potom už byl. Vojenský oddíl se zase převalil zpátky a já se zeptal hobita, koho že jsem to vlastně oddělal. Byl to jenom civil, který si jej všiml, jak ukrývá zbytek Psovy hole pod koberec. Takže tedy máme azurion. Těžko říct, k čemu nám bude, ale hlavně, že ho nemají oni. A taky - je to symbol nepřátelství k Amon-Súrovi. Důkaz odporu.

Sešli jsme dolů, kde právě vojáci přišedším posílám podávali hlášení o zjištěné situaci a zneškodnění magika a Vlků. Posily byly vedeny dalším Psem. A ten Pes poslal pro další posily. Mám pocit, že nejuživnější taktikou zdejší armády je přivolávat posily.

Pes řekl, že po příchodu posil nařídí systematické prohledání okolí. Do té doby však rozkázal vyčkat zde na místě incidentu. Bude vyšetřován. A potom se živý Pes začal shánět po zmizelé holi mrtvého Psa. Worrel, aby Nurnské ušetřil dotěrných otázek, se dobrovolně přihlásil k výslechu. Podal výpověď, která Psa zřejmě plně uspokojila. A naoplátku zjistil, že Pes se kortosky řekne K'pek. Svitlo mi. Předtím jsem vůbec nechápal, proč volají volají: "Krték, krték!" a obracejí mrtvé. Teď už chápu - volali K'pek, hledali svého chlebodáce. Psa. Zamordovaného vysokou magií. Mou magií.

Branec Vesta (tak se hobit tituluje při jednáních s místními), adept nejvyššího umění Amon-Súra, podal také výpověď. Dobrovolnou a hrdinnou. A Pes řekl: "Dobrá práce", a potom houkl "Ukažte mi suby!". Nebyl nikdo, kdo by zaváhal. Suby vylétly v natažených pravicích. Už jsme v tom dobří. Pes řekl, že do zítřka, kdy se máme hlásit v Kastorově úřadu, spadáme pod jeho velení.

Přichvátaly posily a posel, jehož hrdelní výkřiky se jal opět tlumočit Al-Rahem. Bylo to něco o Vlcích a kanálech pod městem. Pes rozdělil vojáky do skupin a udělil rozkazy. My plus dva další vojáci, utvořivše narychlo údernou jednotku Sever v rychlém poklusu vyběhli jsme na ulici vedení Psem. Poprvé od setkání s Cindrenem v Zahradní ulici zpozoroval jsem, že je celý nespůj. Velmi nezvyklý jev u zmíněného muže!

A taky jsem vysledoval, že město Jerez vůbec není poznamenáno zemětřesením, jak tomu bylo v sídlišťích, jež jsme dosud měli či navštívili. Z toho se dalo usuzovat jediné, totiž že epicentrum musí ležet severně, nejspíše u Travertu.

Poklusem bylo dosaženo srovnání vojska, kde nějaký Samar potvrdil nálezy magické stopy, neklamného důkazu, že Vlci se skrývali v kanálech. Dorazily další posily, naše skupina Sever se rozrostla o dalších dvacet vojáků, Pes předal velení skupiny dalšímu Samarovi, tedy Psovi, tedy K'pekovi. Pochopil jsem, že centrální velení míní obsadit všechny vstupy do kanalizace, které ve čtvrti jsou, a dostat Vlky do obklíčení. Skupina Sever pronikla rychlým přesunem k severní hranici čtvrti a tam v jednom pavlačovém domě si K'pek vyžádal klíče od Strážce klíčů, nutné pro odemčení vstupu. Z doslechu víme, že vstupy do kanálů jsou totiž zamřížované, a to i prostupy mezi čtvrtěmi, a

klíče drží v ochraně před zneužitím Správci klíčů. Správci klíčů zřejmě patří do cechu krysařů. Všiml jsem si, že Darkalem Dornem zase cloumá vztek. Byl bílý jako stěna a pokradmu nazval Samara soumarem. Což v jeho případě nevěstí nic dobrého. Tyhle Dornovy návaly hněvu jsou nebezpečné nejen jemu, ale obzvláště jeho okolí.

Vlezli jsme do kanálu, respektive do obrovské, šest sáhů široké klenuté a páchnoucí chodby. Smrad tam byl skutečně příšerný. Jak někdo trefně podotkl - děsivý nasládklomyselý puch. Samara se zápach evidentně nedotkl, byl na něj zvyklý, a zavelel k pochodu po postranních chodnicích. Na první křižovatce skupinu Sever rozdělil na tři díly. Skupina Sever III - toť Nurnští a dva neznámí vojáci. Postavili se do čela, hlupáci. Vůbec netušili, co mají v zádech. Worrel jakožto skupinový světloňoš zažehl lucernu. Čím více Sever III postupoval vpřed, tím více se kanál zužoval; úměrně s ním i šířka chodníku. Brzy jsme se ztratili, aniž bychom našli jakoukoli stopu po Vlcích. Po nějakém čase bloudění Sever III narazil na Sever I, a než došlo k domluvě, co dál, dorazil i Sever II. Někdy K'pek začal nadávat na neschopnost vojska a zorganizoval další postup. Provedli jsme obrat a pokračovali v průzkumu, zanechávaje Sever I a II svému osudu. Opět jsme se brzy naprosto ztratili v temných smradlavých chodbách, což naši dva průvodci a zřejmě i velitelé nepopřeli.

Na jednom místě, které se smradem, množstvím plísní, ani ničím jiným nelišilo od všech ostatních, jeden z kortosanů prohlásil, že tady by mohly být nějaké stopy. Rozdělil skupinu Sever III na oddíl A a B. Každý oddíl rázovo po protilehlém chodníku podél tříšáhového valčího se proudy jerezsckých kalů a bylo jim dáno propíchnout vodu. Podle směru toku jsem byl členem Severu III-A.

Za plnění zmíněného naprosto nesmyslného rozkazu byla objevena prostora plná bílého šlemu. Množství průsvitných vajec dávalo tušit, že tady něco žije. O tom bylo možné se přesvědčit vzápětí. Ze smrduté vody se vynořila bradatá hlava, za ní druhá a třetí. Pak dvě menší. Tvorové okamžitě zaútočili. Někdo vykřikl, že to jsou haterie. Smrdutí plazi žijící na smrdutých místech, pokrytí žahavými bradavicemi, nenávisťně plivající jedovaté sliny. Došlo k hroznému boji, netvoří žeroucí jerezscké výkalý napadli čela obou oddílů Severu III, což znamenalo smrtelné nebezpečí nejen pro oba kortosany, ale zejména pro Růžičku a

Dorna. Vzduchem létaly pařáty a jedovaté sliny. Sám jsem dostal dva flusance a nebylo mi do zpěvu. A potom, chodníky byly tak úzké, že nebylo možné předbíhat, ani utíkat; pouze stát na místě se zbraní připravenou. Situace vypadala velmi vážně, nejhůře ve chvíli, kdy Worrel vymyslel a okamžitě uskutečnil podivný plán. Lucernu, kterou nesl, jediné světlo, obloukem poslal vstříc ještětěrům zmítajícím se v proudu. Netrefil a lucerna zabublala pod hladinu. Naráz byla tma, což haterie, uvykklé životu ve tmě, vůbec nezaregistrovaly a byly se s potravou o potravu s neutuchající silou. Potom Worrel vyvolal magické světlo z prstenu. Skutečnost, že světlo bylo magické podstaty, byla ortelem smrti pro vojáka, který podzemní útok haterií přežil. Mohl by mluvit, musel být zabit. Nevyčtěného úkolu se bez řečí ujali Dwany Růžička s Jeromem Skuldem. Bylo dobojováno, některé haterie se daly na útek. Stav skupiny Sever III po znovusloučení, respektive rozpustění oddílů A a B: množství zraněných a dva mrtví. Vzhledem k tomu, že veškeré ztráty připadly na vrub rodilých Kortosanů, stalo se, že skupina Sever III se stala z etnického hlediska plně cizineckou. A co více - bylo nutné vyřešit, co dál.

Měl jsem v hlavě příslovečné prázdno a pusto, potřeboval jsem zaostřit a vypomoci zraněným spoludruhům hraničářským léčením. A tehdy jsem si vzpomněl na magické hulení, získané od trpaslíka Bolbucha, a kukuřičnou faječku, zakoupenou k těmto účelům v Nurnu. Nacpal jsem faječku a počal mocně šlukovat, přičemž skupina Sever III vyrazila po pravém břehu. Zanedlouho jsme dorazili k nějaké lávce, kterou bylo nutné přejít. Byla kluzká. Dýmající směska byla velmi silná, motala se mi hlava a lidi nadávali na příšerný puch, který tabák šířil. Možná proto mi na lávce podklouzly nohy a já potupně zajel po pás do ještě smrdutější stoky. Fajfka zmizela v hnědých vodách kanalizace a kýžený výsledek se nedostavil. Mám to ale pech! Vždycky když to nejméně potřebuji, někde sebou seknu. Měl bych si dát přízvisko Padák. Nebo vozembouch!

V osm hodin večer, jednalo se však o čas spíše tušený, na kterém jsme se většinou shodli, se skupina Sever III obrátila na cestu zpátky. Záhy jsme se ztratili a potom vůdce zjistil, že někde potratil náčrtek kanálů, jež dosud pečlivě udržoval. Šířal mě strach, že chytinu vlka a exkrementální původ vlhkosti mých kožených gatí zanechá mi do ran růži. Růže je strašná nemoc!

Nakonec se Nurnským podařilo setkat se s pětadvacetičlenným vojem, tentokrát bez přítomnosti Samarů. Zda se jedalo o některou ze skupin Sever nebo Východ, nebylo možné zjistit, protože okamžitě došlo ke kontrole sub. Navíc to nebylo podstatné. Podáno hlášení. Zjištěno, že haterie jest v Kortosu označována jako pekelnec. Pekelnce nasadili do kanálů čarodějníci, aby unášeli děti. Obvyklá drastická pohádka pro nehodné děti a slaboduché dospělé, aby se vyhybali tmavým dourám. Pohádali jsme se s velícím důstojníkem. Chtěl nad námi převzít velení a hnát šturmem k místu krvavé šarvátky, my se oháněli Kastorem a vyššími rozkazy. Nakonec dosaženo cíle. Vydán rozkaz, abychom se okamžitě dostavili ke Kastorovi. Nějaký chlap začal štekát na vojáky rozkazy. Velící Nurnským ozřejmil doslova, že ten "chlap posílá různé lidi na různá místa". Pochopil jsem, že se jedná o chaotické přivolávání posil, již zmiňovanou často užívanou taktiku kortoské armády.

Konečně venku z kanálů. Worrel podal hlášení. Rozkaz: vyčkat na místě. Worrel odveden podat osobně další hlášení ještě vyšší šarži. Netrpělivé čekání a sledování ruchu na pavlačích. Neustálé podávání hlášení je dalším z rysů zdejších ozbrojených složek.

"Ach, moji známí!", rozlehlo se pavlačí a tam... stál Kastor. Nezdálo se mi však, že by setkání bylo náhodné. Kastor mi sáhl na rameno a pozval nás k sobě domů. Jeho stisk mě vyděsil. Toho muže se skutečně začínám bát. Čpí jakýmsi nepojmenovatelným zlem. Je děsuplný. Worrel podal Kastorovi další, v pořadí čtvrté, hlášení.

Vedení Kastorem, přešli jsme náměstí, obsazené vojáky, uklízejícími nepořádek. Kastor omluvně pronesl, že na náměstí je hrozný bordel. To potvrdzují. Po cestě jsme si všimli, že některé vnitřní městské brány mají v ohbí klenby zasazené azurion. Zjišťovač magického pnutí! Jelikož, jak jsem již zmínil, v hlavě jsem měl v tomto smyslu doslova vymetenou, strach jsem necítil.

Kastorův skvostný dům! Opečovávaná zahrada. Bílý písek na cestách. Uctíví sluhové v hluboké úkloně. A Kastor, blahosklonně kynoucí. Přijímáme pozvání na večeři, předtím spočineme v lázních. S tím se Kastor rozloučil. Z těch lázní mám radost - smrdím fekáliemi a čmoudem z Bolbuchova hulení opravdu odporně.

Ujal se nás osobní sluha Hurum. Jsme v lázních. Vysvlečení z nechutných hadrů a zahalení v naškrobená prostěradla. Jen naši elfové, Worrel, Cindren a Hadrigern, zůstali v assuaenských převlecích, pot z nich finul, strážili batohy. Přišlo mi jich líto, jak tam dřepěli jako vydědění civilizace. Stejně si myslím, že místní musejí tušit, že jde o elfy. Vědí to, určitě.

Sešli jsme do lázně. Všude pára, obrovská nádrž z kamenných bloků. Hurum řídící práce a muži, přilévající v džberech vroucí vodu. Nikdy mi plně nedošlo, jak je hobití nahota odpudivá. Sledoval jsem chlupaté zdeformované tělo Otakára Vesty, a i v té horké vodě mi naskočila husí kůže. Sloužící přinesli červené víno. Kvas ve spojení s vroucí koupelí rozvázal jazyky. Rychle opadlo napětí zažitých útrap a radovali jsme se jako malé děti. A taky jsme žvanili, smáli se. Řeči byly velmi sprosté. Byli jsme přiozralí.

OTAKÁRO VESTA

*Otakáro Vesta
z divného je těsta
ukázal mi, nahatý
kou zrůdnost skrývá pod šaty*

Potom zase přišli. Těla dobrodruhů, politá ledovou vodou vonící po jehličí, položili na kamenné stolce. A započali s tělopružebními chvaty. Lazebníci. Nikdy jsem takovou slast nezažil. Bylo to příjemné, i když teplé dlaně ženy ocenil bych více. Zavřel jsem oči. Sluha mě poléval vodou, lámal kosti a lechtal vousem.

Kolem desáté večer, možná později, nevím, přinesli čisté oblečení. Zdobené hábity, šerpy, papachy. Vypadali jsme jako debilové. Veselí debilové z Náměstí radosti. Tváří v tvář hlídajícím elfům zjištěno, že služebnictvo odneslo všechny věci na přepírku. Včetně batohů! To mě zle rozlítlo. Nepochopil jsem proč, a hlavně jak, když elfové měli ostražitě hlídat. V jejich očích se zračilo čiré zoufalství. Poprvé v životě jsem zapochyboval, za což se stydím. Vytanulo mi v mysl, že s elfy to zřejmě někdy může být těžké. Vyhádali jsme si na služebnictvu přístup k batohům a prohlídku přidělených pokojů.

Dal jsem Worrelovi Bolbuchovo hulení a křesadlo. Fajčičku si bude musit obstarat sám. Řekl mi, že se v nestřežené chvíli pokusí spojit s Vlky. Byl jako na trní, Kastorův dům považoval za

lůno nebezpečností. Worrel je schopný, plně mu důvěřuji. Vybařá fajfku a zmizí. A nějak zařídí, aby smyčka, stahující se kolem hrdel Nurnských, pozbyvších v lázni veškeré ostražitosti, se úplně nezdrhla a Vlci ji sňali.

S vizází a bujarostí kejkrlův rozesadili jsme se v Kastorově jídelně na poduchy kolem stolu. Kastor, dýmající z vodní dýmky, ukázal na stůl přetékající sušenými křížalami, zcvrklymi jablky, pečivem, sýrem a kotlíky silného hovězího vývaru. "Jezte, co hrdlo ráčí", řekl, "Postarat se o hosty je čest". Pak nějaké ženy, první ženy spatřené v tomto domě hojnosti, přinesly važené maso, pikantní omáčku, bílý šlem z mléka a množství pestrobarevných, a také na chuť až odporných, sladkostí. Ženy byly oděné do průsvitných šatiček. Přinášení pokrmů řídila žena s nádhernými vlasy, také polonahá, asi pět až šestatřicetiletá, těžko říct. Zřejmě jeho žena. Spíř jedna z žen.

Při večeři Kastor představil přítele Iasona, člena Řádu. Takže Psa. Aby mu ukázal jedny z hrdinů dne. Tedy nás. Vymínil si, abychom vyprávěli o naší zemi, a tak dál. O naší zemi nejsem oprávněn příliš hovořit, takže jsem tuto čest nechal na ostatních. Pak hostitel pravil, že dnešní den je k odpočinku, protože nás prý čekají těžké časy. Už je to tady. "Važme si těch chvil, kdy můžeme odpočívat", řekl pán domu. Zítřa začne převýchova Nurnských. V první řadě budeme obeznámeni s hierarchií vojenských složek. Budeme plnit úkoly pro Řád a Amon-Súra. Doprovodíme náklad z Bílé vlny. Destinace? Proti proudu řeky do města Halab a dále do Bingötu. Kastor konvoj doprovodí. Potom přijde rozkaz k přesunu do Jefizemu. Tam budeme znovu, a tentokrát do hloubky seznámeni s Hierarchií a Orientací. Orientací v Kortosu.

Worrel naslouchal jako na trní. Potom řekl, že má "extemporeta" a potřeboval by na kutě. Co jsou extemporeta, není důležité. Je jasné, že Worrel touží zahulit a vypařit se vstříc Vlčům. Vůdce mi soukromě sdělil, že má obavy, že se výprava zvrhla. Souzněl jsem s jeho názorem, nicméně krása polonahých žen způsobila, že jsem souzněl i se zvrhlou částí výpravy. Kastor nepojal žádné podezření, namáčeje a chroupaje oříšky v medu. Byl jsem v očekávání - Kastor pravil, že ženy jeho prý umožní odpočinout našim tělům. Ano, ano... toužím, aby mi bylo umožněno odpočinout!

Potom Kastora přemohla únava, těžko

říct, zda hraná či nikoliv, a pravil, že ženy se o nás postarají. Ráno nám budou přeraženy suby a vyrazíme. Potom se rozloučil a odešel.

Nurnským byla přidělena velká společná komnata se spacími výklenky, oddělenými plentou. Všude plno ženských. Řvali jsme jako jeleni v říji! A stalo se to, co Worrel předpověděl. Al-Rahem, znalec místních zvyků, okamžitě zatáhl jednu ženu za plentu a začali se divoce pářit. Dwany Růžička nezůstal pozadu. Otakáro Vesta vyskočil na stůl a ječel na celé kolo, že chce rovnou dvě. Inu, co jsem měl dělat? Vybral jsem si dvě, v rámci možnosti světlejší pleti. Nemohl jsem zůstat pozadu za nějakými hobity. Nešlo přeci o násilí. Ty ženy byly evidentně školené ve škole lásky. Tak by to alespoň určitě vysvětlil Kastor.

Z HLAVY MI VYHŘEZLY BULVY

*Z hlavy mi vyhřezly bulvy
ohanbí tvrdé, jak kláda
V polštářích rozpuklé bulvy
ženských, jež prohnuly záda
v slastné a školené křeči
dychtící po mojí míze
Zdráhám se zbytečných řečí
nahý, leč navlečen v říze
Jsem chlapec poměrně plachý
bulvy však mají mě v moci
zbytečně trápit se tlachy
možná snad ve dne, ne v noci
Do spánku ze snu jsem procit -
dychtivě žádoucí bulvy
vysály duši, zbyl pocit
že z hlavy mi vyhřezly bulvy*

HLAVNĚ NE S HOBITEM

*Jsem hrůzou němý...
Hlavně ne s hobitem
hlavně ne s hobitem
míchatí šlemy*

25. jarn 1075

Takhle hluboce jsem nespal už hezkou řádku dní. Přidělené ženy nás velice jemně probudily kolem osmé hodiny, snídaně už byla přichystaná. Mám pocit, že pořad píšou něco o jídle, ale zdejší strava je tak prazvláštní, že cítím potřebu zachytit její skladbu příštím generacím. Kdo ví, třeba sepíšu kortoskou kuchářku a ještě na takovém exotickém tématu vydělám. Tedy snídaně: nadýchané placky, taková jakoby tlustá kola. Med. Sušené ovoce, oříšky, zelenina. Studené uzené s

kozím sýrem. Mehaj... Mehaj je taková černá horká voda, takový jako odvar z ponožek. Ale voní hezky.

Hurum přišel oznámit, že Kastor si nás žádá na půl desátou připravené k odchodu. Sbalili jsme batohy a probudili Worrela. Worrel se tedy v noci přeci jen vrátil! Měl kruhy pod očima, jeho prádlo čpělo kanálem a jevil se navlhle. Když popil mehaje, řekl, že v noci vyrazil ke Kemalově slze na setkání s Vlký. Ve městě byl vyhlášen zákaz vycházení, takže musel kus cesty plavat kanálem. Kanál se jmenuje Cizra. Řeka Cizra. V Slze byl jenom hostinský, který se ptal na Nasima, svého syna. Worrel mu sdělil nějakou smyšlenou báchorku. Stejně to bylo jedno, protože zakrátko se dostavili Vlci, hostinského zardousili a hodili do Cizry. Worrel řekl, že černý Obur se ukázal jako víceméně studovaný a ví, kde se nachází elfka, co ji hledáme. Tedy Frivaé Gwarditová. Je držena v táboře Dreblinieg, kde se těží azuriony. Je to pracovní tábor. Otakáro Vesta si vzpomněl, že černí trpaslíci pocházejí z Glatarstanu, což je území někde na východ od jeho bořimského rodiště. V Drebliniegu prý mají Vlci nějaké svoje lidi. Kontakty, které by nám mohly pomoci. Ponejprv si ale žádají důkaz, že stojíme pevně na jejich straně. Důkaz máme předat za čtrnáct dní v nejsevernějším cípu nějakého lesa. Worrel přesně ví, nebo alespoň tuší, kde. Ajča mu načrtla zevrubný plán, který ovšem později utrpěl vodou z kanálu. Důkazem oddanosti má být pět samařích hlav a tři psí hole. To se snad ti Vlci zbláznili? Jak to máme, u všech bohů, zařídít? Obur ještě vyprávěl o nějaké Zeleně, která prý říkala, že důvod Frivainy návštěvy Kortosu je krajně podivný. Pak prý mluvila o vojenské pevnosti Kahta, ale nepochopil jsem, v jaké souvislosti. Zajímavým poznatkem je fakt, že v Drebliniegu nefunguje žádná magie. To bude jistě těmi azuriony.

Worrel dostal od Vlkyně Ajči azurion nabitý blesk. Alespoň to tvrdí. To bylo vše. Odebrali jsme se nahlásit v plné sestavě ke Kastorovi.

Kastor a Iason tou dobou řešili nějaký závažný problém. Všude po stole plány a papíry. Otakáro Vesta nadšeně podal hlášení, i když nebyl vyzván. Myslím si, že uvěřil. Jenom to ještě neví. Byly nám přeraženy suby, respektive vyražen Kastorův osobní znak, který nás opravňuje v případě, že budeme mít písemný rozkaz s Kastorovou pečeti, tento rozkaz vykonat. Také nás opravňuje k tomu, že můžeme na kterékoli bráně říci, že plníme jeho

rozkazy. Takže mám dojem, že nová suba nás neopravňuje k ničemu novému. Kastorův plán: zítra vyrazíme s karavanou do osmdesát mil vzdáleného Bigötu. Což bude čtyřdenní těžká a zdlouhavá cesta.

Cestou do pevnosti jsme se utvrdili, že byl skutečně vyhlášen zákaz vycházení. Vztahuje se však pouze na noční dobu. V pevnosti v plných obrátkách příprava karavany s nákladem Bílé vlny. Jedná se o třicet vozů. Divné je, že vozy se nenakládají v přístavu, jak by se dalo čekat, ale zboží se nosí sem a až tady je nakládáno do vozů. Musí to stát více času a sil. Kastor naší kumpanii představil proviantnímu důstojníkovi Sinanu Agovi. U něj doplníme vše potřebné ze zásob. Potom zmizel. Naším úkolem po cestě bude hlídat vozy jakožto zadní voj.

Okouněli jsme kolem vozů a pomalu se loučili s představou další noci s krásnými polonahými kortosankami. Dnes budeme spát na cimře plné nepohodlných vojenských pryčů. Někjaký voják k našim udiveným pohledům dostřkal jakéhosi chlapa. Trpaslíka. Pochopili jsme, že bude také přidělen k zadnímu voji. Je to evidentně ozrál. Pozvracený a s kruhy pod očima. Mluví ale obecnou řečí, což je potěšitelné. Všimáme si ho však pramálo. Je divný. Jmenuje se Thygram. Dostali jsme koně, doplnili stělvivo, jídlo a vodu. K obědu nám dali bandory ve slupce a vařené maso. Bandora připomíná bramboru, jen je hnusnější. Budíček večerním rozkazem naplánován na čtyři hodiny ráno. Večeře žádná. Večerka je vyhlášena mlácením do železného ingotu.

Na potměšle cimře, když už jsem usínal, ozval se z kouta Thygram, že se k nám chce přidat. Nevím, proč to říkal, když k zadnímu voji byl přidělen stejně jako my rozkazem. Jeho hlas byl takový zkroušený. Otakáro mu řekl, ať si umyje ty svoje poblitě vousy. Ještě jsem zaslechl trpaslíkovu tichou odpověď, že se mu to někdy přihodí. Ještě jsem zaregistroval Zarna Hadrigeru, jak vzdychá ze spaní. Myslím, že je mu zle. Taky několikrát vyběhl na latrínu. Pak jsem konečně usnul.

26. jarn 1075

Je divné, že oběd i večerka vyhlášíme se ve zdejší povedené armádě třískáním do kusu železa a řvaním, budíček však nikoli. Díky tomu jsme se ráno, respektive ještě v noci, probudili až v době, kdy už byla pevnost dávno na nohou. Jako zadní

voj jsme se zalepenýma očima vyrazili na ocace karavany, tvořené zmíněnými třiceti vozy, šedesáti pěšími, deseti jízdními, třemi Psy a dvěma Samary, tedy Kastorem a Iasonem. Dobře udržovaná cesta, jak někdo z místních zmínil, kopírovala tok Cizry a byla plná tak obrovských výmolů, že občas do nějakého zapadl vůz a bylo třeba jej vyprostit. To jsem zvědav, co bude, až dojedeme na venkov, do míst, kde už cesta tolik udržovaná nebude. Táhlí jsme se dvacet mil pustou, počasí podmračené. Daleko na východě štíty vysokých hor. Večer rozbita kruhová obrana z vozů.

Rhak Thogey, osobní slouha Vestův, pod vozem rozložil svému pánu zíněnku a peřiny. To všechno ten ubohý barbar nese. Je to neuvěřitelné! Lehl jsem si k Otakárovi pod vůz. Thygram celý den mlčel, ale před usnutím dal k dobru příběh. Má příjmení Rudgesson a někteří Psi jsou prý považováni za čarodějny. V jedenáct hodin v noci postihla ležení průtrž mračen a Vestovy peřiny nasáklý vodu a bahno.

27. jarn 1075

Zataženo, mlha, neprší. Zima, lezavo. Jsme durch. Kolona drkocá dobře udržovanou cestou. Asi po hodině jeden z vozů zlomil oj. Jaké štěstí, že kortosané vezou náhradní oje! Zřejmě mají s Cestou letité zkušenosti. Karavana urazila slabých osm mil. Navíc pozdě odpoledne začalo zase hustě pršet. Step je úplně pustá, nerostou tu ani žádné stromy. Zřejmě už je dávno vykáceli a nebyl nikdo, kdo by zasadil nové. Navečer přestalo pršet a rozjasnilo se. Opět kruhová obrana z vozů. Na bídných ohních z křovisek se centrálně vaří teplý odvar na zahřátí. Teplý odvar bez chuti z nějaké stepní trávy.

Byla už tma, když hlídka spustila poplach. Stráž chytila a přivlekla nějakého muže. Mladý, leč odrbaný muž se uklonil před Samary a ti jej před jedním z ohňů vyslyšali. Poslali jsme tam Al-Rahema. Mluvili evidentně kortosky.

Jednalo se o místního vesničana. Udal, že v jejich vesnici přespávají Vlci. Jeden ze Psů vyjevil domněnku, že může jít o pokus rozdělit karavanu. Vesničan byl celý strachy rozklepaný a několik vojáků jej odvedlo do jednoho z vozů. Pak se ozvalo řvaní - zřejmě jej mučili.

Po nějaké době, kdy nářek vesničanův připomínal již jen táhlé křučení štěněte, byli jsme

předvoláni před Kastora. Ten řekl, že má velmi zajímavou zprávu od onoho věrného, možná ale i nevěrného, vesničana. V nedaleké vsi přespává osm Vlků, které by bylo třeba živé pochyťat. Zda je vesničan věrný či nevěrný prý právě zjišťuje K'pek. Poté, co stranou tábora křučení vesničana utichlo, bylo jeho bezvládné tělo přineseno k ohni. Bylo to s podivem, ale ještě žil. Pes Kastorovi podal hlášení, že vesničan byl uznán věrným. Z uší a očí tomu ubožákovi tekla krev. "Jsi věrný služebník", řekl zmučenému muži Kastor, "Teď jsi členem mé družiny. Povedeš nás".

Nurnští byli přiděleni k útočnému oddílu. Připravili jsme si nejnnutnější, ale bylo dost času. Bylo třeba vyčkat, až se věrný vesničan bude schopen alespoň trochu postavit na nohy a splnit poslán. Tedy dovést útočný oddíl k vesnici. Vyrázili jsme k řece. Chvilí trvalo, než zmučený mladík našel brod. Musel hrozně trpět. Od řeky jsme jeli koňmo, velmi zobra asi sedm mil mírně do kopce. Přibližně půl míle před vsí, jejíž přítomnost prozradilo několik světýlek, jsme sesedli a dál už šli pěšky. Bylo půl dvanácté. Kastor nařídil půlnoční útok - spatřoval v tom zřejmě cosi symbolického.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář*